

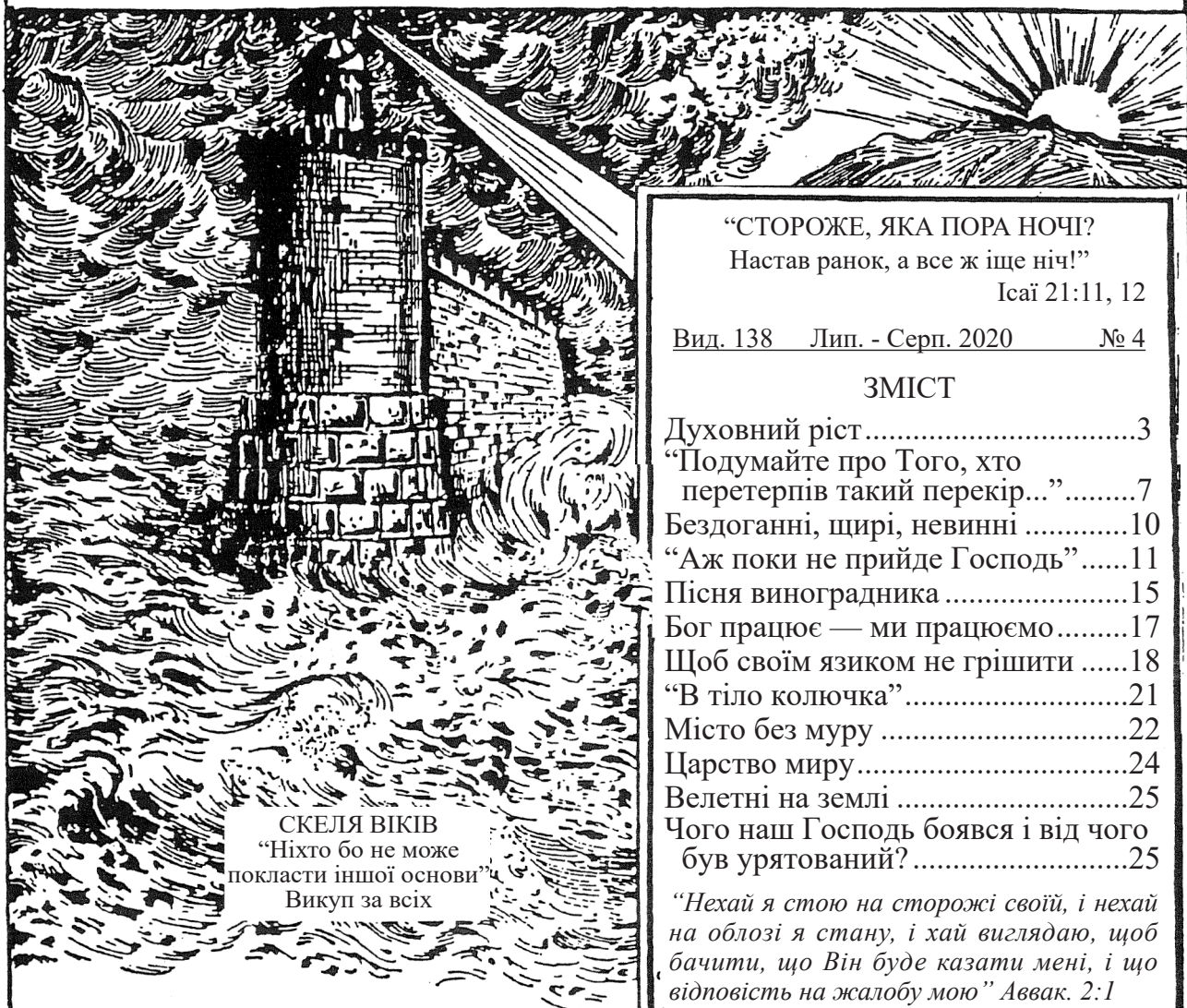

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 138 Лип. - Серп. 2020 № 4

ЗМІСТ

Духовний ріст.....	3
"Подумайте про Того, хто перетерпів такий перекір...".....	7
Бездоганні, щирі, невинні.....	10
"Аж поки не прийде Господь".....	11
Пісня виноградника.....	15
Бог працює — ми працюємо.....	17
Щоб своїм язиком не грішити.....	18
"В тіло колючка".....	21
Місто без муру.....	22
Царство миру.....	24
Велетні на землі.....	25
Чого наш Господь боявся і від чого був урятований?.....	25

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження тасмниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усяляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ДУХОВНИЙ РІСТ

*“Роблячи так, ви ніколи не спіткнетесь”
(2 Петра 1: 10).*

Ріст і розвиток християнського характеру має філософську основу, так само як ріст і розвиток рослин. І чим більше ми знайомимося з природними процесами та умовами розвитку і росту в одному і другому випадках, тим краще зрозуміємо, як виховати в собі та здобути бажане — зрілість і рясне плодоношення. Рільник, який використовує на практиці тільки те, чого навчився випадково, везінням, і якого спонукує до дії тільки нагальна потреба, не повинен сподіватися врожайного поля, багатих жнив і заслуженого визнання своєї діловитості, яка дістанеться ощадливому рільнику, що вивчив свою справу і застосував помічні в роботі знання, дбайливо нагромаджені, а також заповзятливість і запал.

Візьміть, для прикладу, плодове дерево. Якщо хтось, не знаючи нічого про потребу догляду за ним, просто посадить дерево і забуде про нього, сили дерева, замість того щоб піти у плід, підуть у деревину і листя; личинки та гніль будуть атакувати коріння; комахи будуть гризти та псувати убогі плоди, і якщо воно буде рости далі, то нікому не приносить користі, виснажуватиме ґрунт, буде свідчити про недбалість господаря і заслуговуватиме тільки на те, щоб його зрубали на пні. Якщо ж його обрізати, обчищати, оберігати від шкідників і т. п., то під блаженним впливом Божого сонця, дощу й повітря воно приносить рясний плід і привертатиме до себе увагу, тому що закони природи правильні й бездоганні у всіх своїх проявах.

Не менш строгими є прояви морального закону під час росту і розвитку морального характеру. У правильних умовах, під правильним, дбайливим доглядом характер буде рости і розвиватися згідно зі встановленими законами, ставатиме гарним та рясним, щоб благословити себе та інших, або ж, якщо не буде потрібного догляду за ним, він навіть у сприятливих природних умовах виявиться спотвореним, нікчемним та безплідним.

Коли ми віддали наші тіла на живу жертву Богу, святу та прийнятну через заслугу нашого Відкупителя, ми отримали дух прийняття на духовний рівень як духовні сини Бога, і відтоді здібності та вдача нашого смертного тіла набули нового змісту під проводом та контролем Духа Бога. Вірність, з якою ми розвиваємо цю умовну нову природу шляхом наполегливої відмови від старих звичок думати і робити, замінюючи їх на нові чесноти і підготовляючи до активності в Божественній службі, повинна показати, чи ми дійсно заслуговуємо на нову природу у воскресінні. По відношенні до досконалого духовного стану наш теперішній умовний стан вважається зародковим, тому що характер і вдача Нового Створіння у зародку буде вдачею удосконаленого Нового Створіння, коли воно народиться у воскресінні.

Апостол стверджує (Рим. 8: 11), що коли ми справді маємо Божий Дух у собі (хіба що ми його вгашаємо або відсуваємо від себе), він оживить наші смертні тіла, зробить їх живими для Бога, активними в зростанні за його подобою та багатими на християнські благодаті та методи діяльності. Ще він додає: “А коли хто не має Христового Духа, той не Його”; “Бо всі,

хто водиться Духом Божим, вони сини Божі” (Рим. 8: 9, 14).

Отже, наша справа — рости, виховувати в собі вдачу, гідну духовних синів Бога, покликаних бути “спадкоємцями Божими, а співспадкоємцями Христовими”.

РОЗВИТОК ХРИСТІЯНСЬКОГО ХАРАКТЕРУ — ПОСТУПОВА, ЩОДЕННА ПРАЦЯ

Апостол Петро розповідає, як продовжувати виховувати християнський характер, натякаючи, що ми не можемо це зробити за день, ані за кілька днів, що це повинна бути поступова, щоденна праця, процес додавання чесноти до чесноти, благодаті до благодаті, щодня і щогодини. Він каже: “Тому докладіть до цього всю пильність, і покажіть у вашій вірі чесноту [стійкість], а в чесноті пізнання, а в пізнанні стримання [самоконтроль], а в стриманні терпеливість, а в терпеливості благочестя, а в благочесті братерство, а в братерстві любов”, а тоді додає: “Бо, роблячи так, ви ніколи не спіткнетесь” (2 Петр. 1: 5-7, 10).

Це дуже переконливе запевнення: якщо ми будемо робити ці речі, то напевно отримаємо схвалення від Бога. Тому добре було би відноситись до них з особливою уважністю. Перед нами вісім елементів, які повинні привести до появи християнського характеру: один слід додавати до іншого і засвоювати духовним зачатком нової природи, аж сформується зародок Нового Створіння. Потім він повинен продовжувати рости і розвиватися. Гляньмо на них ще раз: 1. Віра; 5. Терпеливість; 2. Чеснота [стійкість]; 6. Благочестя; 3. Пізнання; 7. Братерство; 4. Стримання [самоконтроль]; 8. Любов.

“ТАК СКАЗАВ ГОСПОДЬ” ПОВИННО БУТИ КІНЦЕМ УСЯКОЇ ПОЛЕМІКИ

Тепер дещо самоаналізу. Нехай кожен запитає себе:

(1) Чи я маю віру, яку згадує тут апостол: не віру в кожную річ чи в кожную особу, а віру в Бога — у Його План відкуплення через жертву, яка є на благо інших, є заміною, а також у всі Його щедрі обітниці, збудовані на цій міцній основі? Чи я довіряю Йому беззастережно? Чи

“Так сказав Господь” є кінцем усякої полеміки, вирішенням усіх сумнівів і заспокійливим запевненням у кожних труднощах?

(2) Чи я намагаюся вести добродієсне життя? Це для Божої дитини, посвяченої, щоб стати живою жертвою, означає щось набагато більше, ніж просто уникання зла. Це означає жити добропорядно, тобто бути вірним своїй угоді, порушити яку означало б те саме, що присягати неправдиво. Йдеться про витривалість, силу характеру в праведності. Це означає прояв усієї розважливості в наших вчинках як щодо Бога, так і щодо наших ближніх, бездоганну чесність, справедливість і правду в якості єдиного критерію.

Псалмист дає чітке визначення цього слова: “Той, хто в невинності ходить, і праведність чинить, і правду говорить у серці своїм, хто не обмовляє своїм язиком, і злого не чинить для друга свого, і свого ближнього не зневажає! Обридливий погорджений в очах його, і він богобійних шанує, присягає, для себе хоча б і на зло, і дотримує [не порушує домовленості, навіть якщо вона виявиться несприятливою для нього]; не дає свого срібла на лихву [щоб мати несправедливу користь із чиеїсь нужди], і не бере на невинного підкуп. Хто чинить таке, ніколи той не захитається” (Пс. 15: 2-5). Такою є добропорядна людина, людина стійкого, сильного характеру. Як нам потрібна Божественна підтримка в цьому! Як критично важливо розсуджувати себе!

(3) Чи я намагаюся з кожним днем здобувати більш повне та цілісне знання про Бога, про План, виявлений у Його Слові, і про ті його особливі риси, які зараз є в дії, щоб я міг співпрацювати з Ним у їхньому виконанні, а також про Його волю для мене в цих конкретних стосунках та умовах, в яких я зараз знаходжуся — незалежно від моєї волі та ставлення в будь-якій справі? Чи я намагаюся здобути знання про Бога та Його праведну волю щодо нас, як вона виявлена святим Духом через Його Слово? Нехтувати цими Божественно визначеними засобами для здобуття знання рівнозначно встановленню свого власного недосконалого критерію праведності та ігноруванню Божественного. Тому важливо, щоб ми проявили всю пильність до вивчення

Божественного Пророцтва, щоб тим самим зміцнитися у вірі та ділах.

(4) Чи я стриманий, поміркований, контролюю себе у всьому — у їжі, у питті, у домашніх справах, у поведінці, у думках, у словах, у вчинках? Чи я розумію, що самовладання є одним з найважливіших елементів доброго характеру? “Хто ж панує над собою самим, ліпший від завойовника міста” — ось рада Мудреця, і багато великих завойовників мали б навчитися панувати над собою і тримати себе під контролем. Самоконтроль має [R4809] пряме відношення до всіх наших почуттів, думок, смаків, бажань, зусиль, задоволень, переживань та надій. Його виховання означає, отже, вищий рівень розвитку характеру. Самоконтроль, який супроводжується вірою, стійкістю, знанням згори, означає щораз більший запал та активність в Божественних речах, а також більшу поміркованість в земних. “Нехай про вашу поміркованість [стриманість, самовладання] знають усі” (Фил. 4: 5, WTB) — у прийнятті рішень, у поведінці, у влаштуванні земних справ і т. д. Нехай про нас судять по нашій вдумливій (не гарячковій та квапливій), уважній та тактовній поведінці в кожній справі життя — що ми з повагою ставимося до того, що визнаємо.

(5) Чи я терпеливий у випробуваннях та картанні мене, тримаючи свої емоції завжди під контролем тверезої розважливості, дозволяючи терпеливості мати досконалий чин у вихованні характеру, як би сильно плуг та борона не переорали ґрунт серця, і з покорюю щоразу піддаючись картанню? І чи я бадьоро підкоряюся під могутню Божу руку в Його праці приготування мене до того, щоб зайняти місце в Його Царстві, яке скоро буде встановлене? Грецьке слово, перекладене тут як терпеливість, означає бадьора витривалість.

(6) Чи я уважно приглядаюся до Божественного зразка і намагаюся дотримуватися його у своєму характері та способі діяльності? Чи я (як батько або той, хто займає відповідальне становище) використовую ці повноваження так, як Бог використовує Свої — не зі самолюбною метою, щоб пишатися ними або ще якимось утискувати чи зневажати дані Богом особисті права підлеглих, а для благословення та користі їх

навіть ціною самовідречення, з терпеливістю, гідністю і тактом, а не з хвалькуватою гордовитістю, характерною для тиранів?

Чи я (як син або той, хто певною мірою є під чиєюсь владою) беру за взірць повну любові слухняність, дану нам як приклад в нашому дорогому Господі? Він радо виконував волю Отця, скільки б це не коштувало Йому Самому. Як людина під владою царств та правителів цього світу, і як юнак, підлеглий земним батькам, Він був відданий та вірний (Мт. 22: 21; Лк. 2: 51), але в особистому плані вся ця земна влада поступалася Йому, хоча в правовому стояла вище від Нього. Як чудово ми можемо прикрасити та наповнити змістом будь-яке становище, яке займаємо в житті, якщо будемо уважно вивчати та копіювати побожність (Богоподібність) — чи то як знатні особи або прості селяни, пани або слуги!

(7) Чи є в усіх моїх вчинках братерство (братня доброзичливість)? Чи воно дозволяє мені бути достатньо поблажливим до успадкованих слабкостей та випадкових помилок інших? Чи ця братня доброзичливість поводить мене терпеливо та послужливо, як диктує мудрість, щоб виправити ці помилки, і чи вона готова робити це навіть коштом власних інтересів, до того ж обґрунтовано і розсудливо?

Чи, чесно дивлячись собі в очі, я бачу вади свого характеру; чи я з вдячністю приймаю запропоновану братом допомогу і покійно зношу докір, постановивши, що за Божою благодаттю я переможу таке ставлення, і буду радше поміччу, аніж перешкодою для інших, навіть якщо це коштуватиме мені життя; що я більше не буду сприяти своїй колишній вдачі, а стану діяльним у службі Богу разом із тими, з ким повинен співпрацювати в цій службі, а не бути тягарем?

(8) Чи я маю щиру (невдавану) любов до неправедних і неприязних, а також до доброзичливих і гарних — любов, яка завжди готова проявити себе в мудрій та послужливій поведінці щодо святих та грішних; яка співчуває, допомагає, втішає, підбадьорює і благословляє всіх, хто є в межах її досяжності; яка очікує величних нагод, сили та слави грядущого Віку, і, перш за все, його привілеїв поширювати

благословення у всьому світі; яка, керуючись таким ставленням, використовує кожен наявну можливість мудро й на основі Божественного Плану, щоб досягти тієї ж мети, проявляючи та культивує при цьому вдачу, яка повинна знаходитися в кожному члені цієї славної громади, що становитиме Уряд Царя в грядущому Віці? Якщо цю вдачу не започаткувати тут, не виховувати і не розвивати, ми не удостоїмося цього становища там.

Як доглянутий сад потребує обрізання, очищення рослин та обробітку ґрунту, щоб добитися потрібного плодоношення, так і ми повинні бути пильними й сприймати необхідні перестороги, щоб уникнути занепаду та зіпсуття характеру. Ми також повинні остерігатися втручання злих сил та впливів, готових виснажити життя Нового Створіння. Якщо ми дамо відсіч дияволу, він утече від нас; якщо терпеливо перебуватимемо в добрих ділах, то наслідком буде більша міра розвитку. “Бо коли це в вас є та примножується, — каже апостол Петро (тобто, якщо ви це маєте в якійсь мірі й продовжуєте виховувати в собі, так що воно примножується і щораз більше панує у вас), — то воно зробить вас нелінивими [діяльними], ані безплідними для пізнання Господа нашого Ісуса Христа”. Саме для таких є Правда: “Світло сіється для справедливого”, і він обов’язково отримає його. Він не ходитиме в темряві. Хто виконуватиме Божу волю, той довідається про науку (Ів. 7: 17). “А хто цього не має, той сліпий, короткозорий, він забув про очищення з своїх давніх гріхів”.

ДОКЛАДАЙМО ДО ЦЬОГО ВСІХ ЗУСИЛЬ

“Тому, браття, тим більше дбайте чинити міцним своє покликання та вибрання, бо, роблячи так [старанно виховуючи цю вдачу], ви ніколи не спіткнетесь”. Виправдані повною мірою, через віру в жертву Христа для вашого відкуплення та освячення Правдою (відокремлюючись від світу та присвячуючи себе службі Богу), ви зробите міцним свій остаточний вибір до цього становища слави, честі та безсмертя, до якого ви покликані. Бо “щедро відкриється вам вхід до вічного Царства Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа”.

“Тому то, — знову говорить наш улюблений брат Петро, — ніколи я не занедбую про це вам нагадувати... Бо вважаю я за справедливе, доки я в цій оселі, спонукувати вас нагадуванням,.. А я пильнуватиму, щоб ви й по моєму відході завжди мали це в пам’яті”. Це Петро і робив, і Церква дотепер може мати користь із його братньої поради.

Якщо апостол Петро, звертаючись до посвячених, виразно і чітко показує шлях, яким ми можемо вчинити міцним наше покликання та вибрання до головної милості Бога, то апостол Павло, звертаючись до того самого класу, показує, що свідоме та тривале нехтування розвитком та культивуванням християнського характеру тягне за собою не тільки втрату головної милості Високого Поклику, але й, остаточно, всілякої милості. Він пише: “Бо коли [ви, які урочисто обіцяли жертвувати саме своє життя в службі Богу, для викорінення зла] живете за тілом [керуєтесь самолюбними мотивами, для самовдоволення], то маєте вмерти” (Рим. 8: 13). Бог не збирається використовувати тих, хто свідомо ламає угоду та порушує її, і не має для них місця, якщо вони вже прийшли до знання Правди та Його волі й урочисто обіцяли вірно її виконувати.

Та попри всі наші намагання й пильність ми не зможемо в нинішніх умовах досягти нашого ідеалу. Досконалість є чимось, до чого можна тільки наблизитися в теперішньому житті. Але міра наших зусиль досягти її буде свідчити про міру нашої вірності й великого бажання це зробити. А це зусилля не буде безплідним. Коли не виявиться жодних плодів, то можемо бути певні, що ми приклали мало зусиль або не приклали жодних для обробітку, обрізання і т. п. Плід з’являється не тільки у вигляді розвитку християнських благодатей характеру, але й у зростанні активності. Ми не повинні чекати на наші безсмертні тіла, обіцяні нам у воскресінні, перш ніж почати свою діяльність у Божій службі. Якщо в нас є дух (воля, вдача) нової природи, наші смертні тіла будуть активні в службі Божій Правді вже зараз. Наші ноги будуть поспішати виконувати своє доручення, наші руки будуть негайно виконувати свою працю, наш язик буде готовий нести свідоцтво Правді, наш розум

буде з готовністю шукати шляхи і засоби, щоб зробити це повніше та ефективніше. Так ми будемо живими листами, які знають та читають

усі докола нас, для честі Того, Хто покликав нас із темряви в дивне Своє світло.

R4808 (1911 р.)

“ПОДУМАЙТЕ ПРО ТОГО, ХТО ПЕРЕТЕРПІВ ТАКИЙ ПЕРЕКІР,.. ЩОБ ВИ НЕ ЗНЕМОГЛИСЬ”

“Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекір проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись, і не впали на душах своїх”
(Євреїв 12: 3).

“Подумати” — це, мабуть, взяти до уваги, мати в розумі, зважити, не забути швидко про те, як наш Господь зносив різні випробування і перекір проти Себе від грішників. Ми, як Господні послідовники, на власному досвіді зазнали опозиції з боку гріха і грішників проти себе; але ми ще не змагались до крові. Ми ще не пройшли випробувальні труднощі, крізь які Він пройшов. Якщо згадати, що ми — нещасні, недосконалі створіння, як і наші ближні, а Він був “святим, незлобивим, невинним”, то варто подумати про те, що Він терпляче зносив опозицію з боку грішників. Коли Його спіткали важкі випробування, Він не сприймав їх, як такі, що походять виключно від якоїсь конкретної особи, а вважав, якщо дивитись на це по-іншому, що вони є під наглядом Отця. Тому, якщо Отець дозволив такі труднощі на Нього, то Він був зобов’язаний довести Своєю відданістю терплячою витривалістю, як сказав: “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?” (Ів. 18: 11).

Так і з нами, духовним Ізраїлем: “Господь, Бог ваш, випробовує вас” (5 М. 13: 3). По мірі того як ми здатні прийняти Господній погляд на наші труднощі в житті, ми можемо бути спокійні. Якщо Отець дозволяє такі великі труднощі для нашого випробування або для випробування чи перевірки інших шляхом, який ми не можемо зрозуміти, ми повинні радіти виконанню Його волі. Поет чудово висловив цю думку, коли сказав:

*“Мій час в Твоїх руках,
І я радію цим”.*

Якщо ми вірно витримаємо до кінця, то отримаємо нагороду. Якщо ми доведемо свою

відданість і збережемо віру в те, що Бог доглядає наші справи і не відмовить жодної доброї речі тим, хто ходить порядно, ми свого часу почуємо його слова “Гаразд, рабе добрий і вірний”.

Ми знаємо, що наш Господь зазнав фізичного протистояння. Проте правильним перекладом оригіналу є слово “перекір”, маючи на увазі словесний перекір Його словам. У випадку з Господом бачимо, що люди протистояли йому не фізично, а Його словам, Його вченням. На кінець первосвященик, Синедріон та воїни мали вчинити фізичне насильство над Ним і завдати йому смерті, натомість Він міг чинити їм опір, якщо би хотів.

“КОЛИ БУВ ЛИХОСЛОВЛЕНИЙ, ВІН НЕ ЛИХОСЛОВИВ ВЗАЄМНО”

Отже, апостол, мабуть, має на увазі перекір Його словам. На це посилається святий Петро, кажучи: “Коли був лихословлений, Він не лихословив взаємно” (1 Петр. 2: 23.) Тому, коли ми розглядаємо три з половиною роки служіння Христа, ми бачимо, що Його вчення піддавали сумніву, а Його самого обмовляли. Юдеї казали, що Він має демона, що Він робить Свої чудеса Князем демонів, що Він — богохульник. Цей перекір, цю опозицію з їхнього боку Він міг спростувати справедливими, правдивими висловлюваннями про них. Він міг відплатити їм тим самим або й ще більшим. Він міг сказати їм, що в них діє диявол і т. п. Його досконала мова дозволила би з успіхом справитися з ними. Коли вони намагалися зловити Його на слові, Він ловив їх на їхньому слові. Але він не лихословив. Він не платив злом за зло, ані лайкою за лайку. Апостол показує, що це був правильний шлях.

Але в повсякденних справах життя, коли люди усіяко нас лихословлять, коли нас зневажають, для упалої плоті природно думати про щось погане у відповідь. Таким чином, ці

речі стають випробуванням для нас. Якщо ми поступимось такому духу, то підемо шляхом ворога, а не шляхом Господа. “Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекир проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись, і не впали на душах своїх”, коли нападає противник, якими б не були його знаряддя і що би не було їхнім камінням. Він не може завдати шкоди, а лише збільшує нашу репутацію в очах Господа, якщо ми будемо зносити це вірно; і противник не може завдати [R4803] жодної зовнішньої кривди, яку Бог не в змозі спрямувати для добра Своєї справи, хоча це добро може означати “відсівання” “полови” та “куколю” від “пшениці”.

Лихослів'я, наклепи й очорнення категорично заборонені Божому народові як цілком супротивні його духу любові, навіть якщо зло є правдою. Як запобіжний засіб проти всякого роду очорнення Святе Письмо дуже виразно подає лише один шлях залагодження конфліктів (Мт. 18: 15-17).

ТІ, ЯКІ ВВАЖАЮТЬ СЕБЕ ХРИСТІЯНАМИ, ЧАСТО Є НАЙГІРШИМИ ПЛІТКАРЯМИ

Деякі навіть з-посеред розвинутих християн, здається, цілковито ігнорують це Божественне правило, і, відповідно, ті, які вважають себе християнами, часто є найбільш знаними пліткарями. Це одна з небагатьох особливих, специфічних заповідей, даних нашим Господом. Розглядаючи її у світлі твердження: “Ви друзі Мої, якщо чините все, що Я вам заповідую”, бачимо, що постійне порушення цього наказу нашого Господа доводить, що багато хто не зробив достатнього поступу в дружбі — учнівстві. [R4803]

Давайте уважно глянемо на це правило, яке, якщо його дотримуватись, запобігає пліткам, “лихослів'ю”, “наклепам” (Див., як цитувалося вище, Мт. 18: 15-17). Перший пункт, який стосується розмови тільки двох зацікавлених сторін, передбачає відвертість з боку обвинувача, який вважає, що він постраждав. Це також означає, що він не думає погано про обвинуваченого. Вони зустрічаються як “брати”, де кожен вважає, що він має рацію, щоб обговорити справу і побачити, чи можуть вони прийти до тієї ж точки зору. Якщо вони погоджуються, то все добре;

справа врегульована; здобуто мир; загрози розриву вдалося уникнути, і ніхто не є мудрішим. У переважній більшості випадків відверта, відкрита розмова між обома сторонами приведе до злагоди. Але обидва повинні бути однаково відвертими і керуватися Духом Господа.

Так наш Господь оберігав своїх справжніх учнів від підступного гріха клевети, який веде до інших, гірших, вчинків плоті та диявола і зупиняє ріст у Правді та в її душі Любові. Значимо також, що ті, хто слухає клевети і тим самим підбадьорює клеветників у вчинених ними неправомірних діях, є учасниками їхніх злих вчинків, співучасниками, на яких лежить вина за порушення заповідей Учителя. Справжній народ Бога повинен відмовитись слухати клевети і вказати переступнику на Господнє Слово та на єдиний метод, дозволений у ньому. Чи ми мудріші за Бога? Досвід вчить, що ми не можемо довіряти власним судженням і знаходимося на безпечному ґрунті лише тоді, коли беззастережно слухаємося голосу Пастиря.

МИ ПОВИННІ ВІДМОВЛЯТИСЯ СЛУХАТИ ПЛІТКИ ТА НАКЛЕПИ

Якщо якийсь брат (сестра) приносить вам злу вістку про інших, зупиніть його одразу, м'яко але рішуче. “І не беріть участі в неплідних ділах темряви, а краще й докоряйте” (Еф. 5: 11). Відмовляйтеся брати будь-яку участь у цьому порушенні заповідей Учителя, яке робить велике лихо в Церкві. Якщо брат (сестра) є лише “немовлям” у духовних справах, зверніть увагу на Господнє правило в цій справі (Мт. 18: 15; 1 Тим. 5: 19). Якщо розмова стосується не вас, а є тільки у вашій присутності, негайно покажіть своє несхвалення, відмовившись бути присутнім при цьому.

Якщо увагу клеветника було звернено на Господню заповідь на цю тему, а він далі наполягає на “лихослів'ї”, “наклепі” і розповідає вам про свої “погані здогадки”, докоріть йому відвертіше, кажучи: “Я не можу, я не повинен слухати тебе, бо коли б я це робив, я був би таким же злочинцем, як і ти, порушуючи Господню заповідь. І навіть коли б я вислухав твою історію, я не міг би в неї повірити. Християнин, який не поважає Господнє Слово і не дотримується його порядку

відшкодування кривди, виявляє настільки мало Господнього духа, що довіряти його слову не можна. Той, хто перекручує і спотворює Господні слова, не вагатиметься перекручувати і хибно представляти слова та вчинки співучнів". Тоді відмовтесь від спілкування з такою особою, поки вона не визнає своєї помилки і не пообіцяє виправитися. Якщо ви якоюсь мірою прислухаетесь до такої розмови або висловлюєте "підтримку" їй або пліткареві чи наклепнику, ви є спільником гріха та всіх його наслідків; і якщо при цьому з'явився якийсь "гіркий корінь", ви, швидше за все, станете одним із тих, хто ним "опоганився" (Євр. 12: 15).

Будьте чистими: бережіть сумління вільним від того, щоб кривдити Бога і людей. Почніть із серця; не затаюйте думок, що хоч в якомусь значенні цього слова могли би бути злом. Щоб переконатися в цьому, візьміть для себе Ісуса Христа за зразок; нехай Він буде скрізь і завжди у вас на думці. Коли зло нав'язує себе ззовні чи зі середини, здійміться серцем в молитві до Нього по обіцяну своєчасну благодать. Постійно майте перед собою молитву: "Нехай будуть із волі Твоєї слова моїх уст, а думки мого серця перед лицем Твоїм, Господи, скеле моя й мій Спасителю" (Пс. 19: 15).

ДАВАЙТЕ ВИХОВУВАТИ В СОБІ ВМІННЯ ОЦІНЮВАТИ ПРИНЦИПИ БОЖЕСТВЕННОГО ЗАКОНУ

Прагнучи дотримуватись різних конкретних заповідей Святого Письма, давайте намагатися щораз краще розуміти й сприймати з радістю принципи, які лежать в основі Божественного Закону. Вони дозволять нам судити про правильність і неправильність тих наших слів, думок і вчинків, які не знаходять відображення в Господньому Слові. Справді, наскільки ми починаємо розуміти і сприймати з радістю принципи Божественного Закону, настільки ми отримуємо дух Божественного Слова. Зверніть увагу на свідчення Псалмиста з цього приводу: "Як я кохаю Закона Твого, цілий день він розмова моя! Твоя заповідь робить мудрішим мене від моїх ворогів, вона бо навіки моя! Я став розумніший за всіх своїх учителів, бо свідоцтва Твої то розмова моя! Став я мудріший за старших,

бо держуся наказів Твоїх! Я від кожної злої дороги повстримую ноги свої, щоб держатися слова Твого. Я не ухилиюся від Твоїх присудів, Ти бо навчаєш мене. Яке то солодке слово Твоє для мого піднебіння, солодше від меду воно моїм устам! Від наказів Твоїх я мудріший стаю, тому то ненавиджу всяку дорогу неправди! Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї" (Пс. 119: 97-105).

Уникайте вдачі сперечатися і шукати вади, бо вона суперечить духу, тобто вдачі, Христа — суперечить любові. Певна міра войовничої хоробрості потрібна для подолання світу, плоті, диявола та їхніх різних пасток. Ця войовнича вдача може стати цінною підмогою для нас самих і для справи Учителя, якщо її правильно і мудро спрямувати проти гріха, перш за все в нас самих, і, по-друге, в інших, а також якщо її вжити для Господа та його народу і проти сатани та всіх його сил темряви та забобонів. Це у Святому Письмі називається доброю боротьбою, і ми всі повинні бути доблесними воїнами в цій битві за Право та Правду, з любов'ю захищаючи честь нашого Вождя та свободи Його народу.

СИЛИ ЗЛА РОБИТИМУТЬ ВОЙОВНИЧІСТЬ ГОЛОВНОЮ ЧЕСНОТОЮ

Але таке властиве використання войовничості не подобається князю цього світу, який буде прагнути перекрутити те, чим не може скористатись безпосередньо. Відповідно, для декого він намагається зробити войовничість головною чеснотою. Він заохочує їх боротися зі всім і зі всіма; з братами більше, ніж зі силами темряви; з номінальними церковниками більше, ніж із помилками та незнанням, які засліплюють їх і роблять такими. Справді, його бажання — змусити нас стати "Богоборцями".

Будьмо обережними з цього приводу. Давайте, перш за все, судити себе, щоб ми не кидали каміння спотикання перед іншими; давайте боротись у власних серцях з поганим духом, який прагне перебільшувати дрібниці і налаштує нас на те, щоб бути сварливими та сперечатися за несуттєві речі. "Хто ж панує над собою самим, ліпший від завойовника міста" (Прип. 16: 32). Пильнуймо, щоб наш захист Правди був не з

мотивів самовихваляння, а з любові до Правди, з любові до Господа, до Його народу, братів. Якщо любов буде рушійним духом, мотивом, вона, відповідно, проявиться в любовному, ніжному, терплячому, покірному ставленні до всіх співслуг. Будьмо “привітними до всіх”. Нехай відтинає “меч духовний, який є Слово Боже”, блискавичний і потужний.

Остерігайтеся всіх думок, почуттів і станів серця, безпосередньо чи віддалено пов'язаних зі злобою, заздрістю, [R4803] ненавистю, сваркою. Не давайте їм місця у своєму серці ані на мить, бо вони, безсумнівно, завдадуть вам великої шкоди, не кажучи вже про шкоду іншим. Тримайте своє серце, свою волю, свої наміри та бажання повними любові до Бога та всіх Його створінь — найпалкішими до Бога і, відповідно, до всіх, хто має Його дух і йде шляхом, який Він вказує.

НЕ ДОВІРЯЙТЕ ОДНОМУ ТІЛЬКИ СУМЛІННЮ

Якби сумління було достатнім орієнтиром, ви б не мали потреби у Святому Письмі. Більшість людей майже не має сумління, бо люди сліпі до Божих принципів і законів, даних для того, щоб керувати сумлінням. Ще гірші згадуються в 1 Тим. 4: 2. Звідси настійна потреба ретельно дотримуватися Господнього Слова і дбайливо ходити відносно його світла.

Ми не повинні слабнути розумом, ані знеохочуватися, відчуваючи, що стільки всього сказано проти нас, щоб ми відмовились від участі в забігу. Навпаки ми, як і наш Господь, повинні відчувати впевненість, що жодна річ не може спіткати нас без відома Отця, Який все робить нам на добре. Саме так наш Господь був приготований до Свого звеличення. Тож, якщо ми будемо правильно виховані різними випробуваннями і будемо якомога ретельніше дотримуватися наказів, встановлених для нашого керівництва, ми побачимо, що навіть лихослів'я, наклепи, опозиція праведності принесуть нам благословення, як принесли нашому Господу. [R4804]

Багато хто стомлюється, і їм загрожує втрата нагороди, коли вони забувають про те, що Господь вірно витримав опозицію! Якби вони пам'ятали, що Господь, Який був досконалим, страждав у всіх відношеннях несправедливо заради праведності, тоді як їхня власна поведінка недосконала, то не втомились би у добрих ділах, але навчилися би вести бій і “терпіти лихо, як добрі вояки Христа Ісуса”; вони продовжували б “змагатися добрим змагом віри”. “Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас [Церкви], окрім гріха” (Євр. 4: 15).

R4802 (1911 p.)

БЕЗДОГАННІ, ЩИРІ, НЕВИННІ

“Щоб були ви бездоганні та щирі, невинні діти Божі серед лукавого та розпусного роду, що в ньому ви сяєте, як світла в світі, додержуючи слово життя”
(Филип'ян 2: 15, 16).

Бути бездоганим означає бути позбавленим будь-якої схильності чинити зло; не керуватися гнівом, злобою, ненавистю, сваркою, а, навпаки, бути готовим робити усіяке можливе добро для всіх, з ким ми стикаємося. Ми повинні бути щирими не тільки в очах Бога або братів, але щирими, наскільки це можливо, в очах світу, перед яким ми повинні світити.

Бездоганність не обов'язково означає досконалість. Хтось може бути бездоганим і в той же час недосконалим через природні слабкості. Бути бездоганим в очах Бога означає жити так, щоб Він міг бачити, що наміри такої особи завжди справедливі, люблячі, добрі. Світ говоритиме про нас зло, як говорив зло про нашого Господа, і ненавидітиме нас, бо темрява завжди ненавидить світло. Якщо ми маємо дружбу зі світом, то ми не є в згоді з Богом. Апостол Яків запитує: “Чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається” (Як. 4: 4). Але якщо ми є друзями Бога, то світ намагатиметься заподіяти

нам шкоду як лиходіям — “як обманцям, але ми правдиві”. Не будучи “друзями світу”, ми повинні намагатися бути з ним у мирі, наскільки це залежить від нас.

Однак ми не можемо сподіватися подобатись усім. Ми повинні бути бездоганними в очах тих, кого вважаємо найрозсудливішими з людей. Так було з нашим Господом. Хоча світ звинувачував Його, проте у своїх приватних розмовах люди визнавали факт, що Він був невинним. Пилат, який видав Його на смерть, був достатньо чесним, щоб сказати: “Яке ж зло вчинив Він? Я нічого, що на смерть заслуговувало б, на Нім не знайшов”; “Я невинний у крові Його [цього праведника]” (Лк. 23: 22; Мт. 27: 24).

У розглянутому вірші думка апостола полягає в тому, що які би звинувачення не висували проти нас, наш спосіб поведінки перед світом повинен бути таким, щоб тільки особи зіпсованого розуму думали про нас погано; щоб кращі уми думали справедливо і зазначали, що життя

Господнього народу справді є бездоганим і не заслуговує на осуд.

Учні проживали серед розпусного роду — свого власного юдейського народу, серед якого мали вести себе так, щоб їхнє життя було світлом для їхніх співвітчизників. Розпусність свідчить про небажання брати до уваги керівництво Господа. Лукавність, мабуть, стосується життєвого шляху — не завжди відкритої гріховності, а лукавства, правильних і неправильних вчинків одночасно. З одного боку було зле серце невіри, з іншого — форми та церемонії.

Понад вісімнадцять століть ці умови супроводжували Господній народ. Скрізь є багато лукавства та свавілля. Багато речей, як відомо, суперечать волі Господа. Серед цих умов Господній народ повинен сяяти як світила, повинен намагатися ходити Господніми дорогами, щоб “звіщати чесноти Того, Хто покликав його із темряви до дивного світла Свого”.

R4797 (1911 p.)

“АЖ ПОКИ НЕ ПРИЙДЕ ГОСПОДЬ”

“Тому не судіть передчасно нічого, аж поки не прийде Господь, що й висвітлить таємниці темряви та виявить задуми сердець, і тоді кожному буде похвала від Бога” (1 Коринтян 4: 5).

Вчення апостола, викладене тут, паралельне тому, чого навчав наш Господь у Своїй притчі про пшеницю та кукіль (Мт. 13: 24-30, 36-43). Коли повний запалу слуга з притчі запитав: “Отож, чи не хочеш, щоб пішли ми і його [кукіль] повиполнювали?” Господь відповів: “Ні, щоб, виполнюючи той кукіль, ви не вирвали разом із ним і пшеницю. Залишіть, хай разом обоє ростуть аж до жнив; а в жнива накажу я женцям*: Зберіть перше кукіль і його пов’яжіть у снопки, щоб їх попалити; пшеницю ж спровадьте до клуні моєї”.

Протягом всього Євангельського віку пшениця та кукіль росли разом, і лише Господь, Який міг читати серця, міг розрізнити

*“Женці – ангели”, які несуть Правду, непрямий вплив якої в’яже кукіль. Див. ДОСЛІДЖЕННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА, том. III., розд. VI.

їх з безпомилковою точністю. Але і Господь і апостол у вищезазначених віршах звертають увагу на різницю в часі жнив і показують, що тоді вірні святі зможуть судити також. З огляду на цю думку їм наказано “не судити передчасно нічого, аж поки не прийде Господь”.

ДЕНЬ ГОСПОДНІЙ НАСТАВ

І ось настав день Господній: ми зараз живемо в дні парусії (присутності) Сина Людського — “Господаря жнив”, що “має на Своїй голові золотого вінця [Божественну владу], а в руці Своїй [у Своїй владі] гострий серп” — серп “теперішньої правди”, виразне розгортання “Божого Слова, [яке] живе та діяльне, гостріше від усякого меча обо-сичного,.. і спосібне судити думки та наміри серця” (Євр. 4: 12; Мт. 9: 38; Об. 14: 14). Він посилає жати таких “робітників”, “ангелів”, тобто “посланців”, яких посилав під час жнив Юдейського віку, Своїх посвячених і вірних учнів, щоб нести Послання Жнив — повністю виявлений тепер План Бога та його призна-чені часи та пори.

Послана таким чином Правда виконує призначену роботу. Мов магніт, вона збирає до себе всіх, хто споріднений з нею. Кинь її куди завгодно, і вона незмінно виконає свою роботу, знаходячи відданих і вірних. І ми можемо виразно судити — дивлячись на те, кого притягує цей магніт, — хто в серці справжній, відданий і вірний Господу. “Мого голосу слухають вівці Мої, — сказав Учитель, — і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть,.. бо знають голос Мій [здатні впізнати його голос Правди]; за чужим же не підуть вони, а будуть утікати від нього, бо не знають вони чужого голосу” (Ів. 10: 27, 4, 5.) Знову він каже: “Хто цурається Мене, і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те Слово, що Я говорив, останнього дня воно буде судити його” (Ів. 12: 48).

ПРАВДА РОБИТЬ СВОЮ РОБОТУ РОЗДІЛЕННЯ

Ось так, у цьому останньому дні, в Жнивах Віку, у цьому дні невидимої присутності Господа у світі, Правда Божественного Плану, яку Він відкриває з 1874 року і яка зараз широко засвідчена для печатання вибраних, робить свою роботу відокремлення; і святі, які розуміють теперішню ситуацію і з цікавістю стежать за ходом жнив, можуть виразно бачити, де проходять лінії поділу між вірними та невірними. Вони часто зі здивуванням відзначають поділи, які робить Правда, коли якийсь відомий член Церкви, якого вони завжди вважали вірним і правдивим, не показує спорідненості з Правдою, а відвертається від неї і хапається неправди міцніше, ніж досі; або коли хтось інший, кого торкнулася міць Правди, прокидається до наполегливої самопожертви в служінні їй.

“Тому не судіть передчасно нічого”. Хіба досі можна було судити про те, чий серця були відданими і правдивими? Але зараз, у цьому дні Господньої присутності, коли магніт Божественної Правди показує, кого вона притягує, а кого — ні, тобто хто відмовляється дослухатися до голосу “Доброго Пастиря” і не йде за ним, хто не тікає від голосу чужих, а слухається їх і слідує за ними, наш обов’язок, а також наш

привілей — розсудити, хто на боці Господа, а хто проти Нього, бо, як каже Учитель: “Хто не зо Мною, той супроти Мене; і хто не збирає зо Мною, той розкидає” (Мт. 12: 30).

“НЕ СУДІТЬ НІЧОГО, АЖ ПОКИ НЕ ПРИЙДЕ ГОСПОДЬ”

“Тому не судіть передчасно нічого, аж поки не прийде Господь”, а тоді нехай ваші духовні почуття вправляються в тому, щоб бачити та помічати досі приховані речі, які Правда у своїх проявах виводить на світло. Подивіться, як вона виводить на світло досі заховані невідповідності різних віровчень. Чи є сьогодні хоч один розсудливий кальвініст, який не хотів би поховати своє віровчення і назавжди втихомирити суперечку, яка вже кілька років поспіль викриває його невідповідність? І де той розсудливий армініаніст, який не переживає, що наступною може бути його черга?

Все виходить на світло, хочуть цього люди чи ні; бо кожна прихована річ повинна бути виявлена. І це стосується не тільки прихованих речей віровчень та систем помилок і беззаконня, але й прихованих речей особистого характеру, “бо немає нічого захованого, що не відкриється, ні таємного, що не виявиться. Тому все, що казали ви потемки, при світлі почується, що ж шептали на вухо в коморах, на дахах проповідане буде” (Лк. 12: 2, 3).

Так, це день порахунку з Церквою, і “в Господа розправа зі Своїм народом” (Хом.). Ця розправа, цей порахунок пов’язані не лише з номінальною Церквою у її великих сектантських гілках, але й, в особливому розумінні, з тими, хто врятувався від рабства неправди й сектантства і кому, вірному своєму сумлінню та правдам, на які була звернена їхня увага, Учитель прислуговував “теперішньою Правдою” як “харчем у пору” (Лк. 12: 37); кому було дозволено проникнути в деякі “глибини” Божого плану.

ТЕПЕР СУД ЦЕРКВИ, НЕ СВІТУ

Світ ще не прийшов на свій суд; порахунок з ним ще в майбутньому; але наш порахунок є зараз. Ми, кому було передано свідчення про

Божественну Правду, перед чийм розумовим зором відкритий і ретельно пояснений весь План Бога з усіма його подробицями, тепер є на випробуванні, більше того, на кінцевих тестах цього випробування, яке має довести або спростувати наше право здобути обіцяну нагороду вірних. Багато, як і передбачалося (Пс. 91: 7), виявляються недостойними, а деякі далі стоять. [R4798]

Щодо тих, з ким ми спілкуємось і кому бажаємо успіху як вірним братам у Христі, наш обов'язок — розсудити, чи вони все ще вірні, коли магніт Правди робить їхній суд явним у цей день Господа, бо написано (2 Ів. 1: 10, 11): “Коли хто приходить до вас, але не приносить науки цієї, не приймайте до дому його, і не вітайте його! Хто бо вітає його, той участь бере в лихих учинках його”.

Такою є відповідальність за схвалення нами когось іншого, яку ми не можемо ігнорувати, якщо хочемо далі бути вірними; і якщо ми не судимо чийсь поведінку на основі його вірності чи невірності Правді, ми будемо похвалити помилку так само часто, як Правду. Ми маємо привілей пізнати Правду, міцно триматися її і бути вірними їй до кінця. І якщо ми так пробуємо і ходимо у світлі, ми швидко дізнаємось, коли хтось відвернувся від світла в напрямку темряви, і зможемо дати йому корисну пораду та застереження, допомагаючи тим, хто все ще зберігає достатньо духа покори, щоб прийняти запропоновану підтримку.

Але, якщо така особа все-таки йде шляхом темряви і називає її світлом, обманюючи себе та інших, ми не можемо надалі підтримувати її і бути без вини. Зробити це означає підтримати якоюсь мірою неправду на противагу Правді, і таким чином стати спільником її злих учинків.

“ОСТАННІМИ ДНЯМИ НАСТАНУТЬ ТЯЖКІ ЧАСИ”

Необхідність бути таким розбірливим та ревним охоронцем Правди в ці останні дні є дуже явною, виходячи як із застережень Святого Письма, так і з боку спостереження за їх виконанням. “Останніми днями, — говорить

апостол, — настануть тяжкі часи” (2 Тим. 3: 1). Чому? Тому що князь темряви докладе всіх можливих зусиль, щоб утримати свою владу й панування; а незнання, неправда та забобони є його оплотом. Спочатку він використовував всю свою силу, щоб тримати людей у невігластві та поширювати забобони. Але тепер настав належний час у Бога для розмноження знання (Дан. 12: 4), і Тисячолітній світанок починається. І не тільки Церква, але й світ зараз прокидається і починає думати.

Отже, політика сатани в даний час полягає у вигадуванні правдоподібних підрбок Правди, щоб втягувати у пастку та вводити в оману тих, хто зробив поступ у пізнанні Божественного Плану. Як на початку служіння нашого Господа в Його першому приході зусилля сатани були зосереджені на єдиній речі — змусити Його спіткнутися, щоб, тим самим, знищити Божественний план у зародку; і як під час Євангельського віку він спеціально протистояв і загрожував посвяченим членам Христового Тіла, так тепер його зусилля зосереджені передусім на останніх членах цього Тіла, “Його Ногах”, які ведуть перегони по нагороду високого покликання. Саме з цієї причини за цей період жнив було висунуто стільки нових і правдоподібних форм неправди.

САТАНА ВИКОРИСТОВУЄ КОЖНЕ ЗУСИЛЛЯ, ЩОБ НОГИ ТОГО, ХТО ЗВІЩАЄ МИР, СПІТКНУЛИСЯ

Сатана докладає всіх зусиль, щоб зірвати Божий План і змусити Ноги спіткнутися. І Бог зовсім цьому не перечить. Він заохочує це, посилаючи впливи омани сатани серед своїх визнаних послідовників, одночасно запевняючи всіх, хто в серці вірний Його Слову та своїй угоді самопожертви, що їм не потрібно боятися зла, бо Він буде з ними і підтримає їх, хоча б навіть тисяча впала з їхнього боку.

Відтоді, як План Бога був явлений святим, омани неправди швидко намножувалися. Це було передбачено апостолом, який, маючи на увазі другий прихід нашого Господа, сказав: “І тоді то з'явиться той беззаконник [Чоловік Гріха], що його Господь Ісус заб'є Духом уст

Своїх і знищить з'явленням приходу [parousia] Свого. Його [Христа] прихід [parousia, присутність] за* [супроводжуватиметься] чином сатани... з усякою силою й знаками та з неправдивими чудами, і з усякою обманою неправди між тими, хто гине, бо любові правди вони не прийняли, щоб їм спастися. І за це Бог пошле їм дію обмани, щоб у неправду повірили, щоб стали засуджені всі, хто не вірив у Правду, але полюбив неправду**” (2 Сол. 2: 8-12).

Один за одним ошукані, потрапивши в різні пастки, поставлені їхнім ногам, стали активними захисниками декількох поглядів, які вони прийняли, відколи відійшли від Правди, і противник просуває їх як учителів, ангелів, тобто посланців нового світла. Вони, здається, ніколи не збагнули, що потрапили в темряву, але уявляють собі, що зробили великі кроки вперед у цьому світлі. А все тому, що їх здолали великі омани цього злого дня. Вони справді помилково приймають темряву за світло і неправду за Правду. Але, незважаючи на те, що вони відкинуті таким чином у зовнішню темряву світу та номінального визнання, ми, дякувати Богу, можемо тепер бачити, що незабаром сяєво Сонця Праведності у Тисячолітньому ранку відкриє всі засліплені помилками очі на повну і славну Правду, хоч і занадто пізно, щоб допомогти комусь здобути велику нагороду співспадкоємства в Царстві.

ЧЕРЕЗ ВПЛИВИ ОБМАНИ НЕДОСТОЙНІ ПОВІРЯТЬ У НЕПРАВДУ

Однак нікого ніколи не вдасться перемогти, якщо він якимось чином не стане невірним Правді й, отже, не виявиться недостойним її. Усім таким, за словами Бога, Він пошле дію обмани, щоб вони повірили в брехню. Правда призначена для тих, хто достойний її — вибраних, — натомість усі інші обов'язково втратять її. Але неможливо звести “вибраних”. Бог збереже їх Своєю могутньою силою завдяки їхній вірності та відданості Йому.

*Грецьке слово “kata”, яке у загальній версії перекладу подане як “за”, тут повинно перекладатися як “з”. Саме так це слово перекладено в Мр. 1: 27; 1 Кор. 2: 1; Еф. 6: 6.

**Грецьке “adikia” тут слід перекласти як “неправда” або “помилка”, оскільки вона протиставляється правді.

Господь розрізняє номінально вибраних і остаточно вибраних, і ми також повинні це робити. Не всі, хто прийняв милість Відкупителя бути виправданим від вини та почув і прийняв високе покликання до співспадкоємства з Христом у Його Царстві та славі, здобудуть цю велику нагороду. Усі вони увійшли зараз в змагання як номінально вибрані і всі мають право на членство у прославленій Церкві як остаточно вибрані. Але для того, щоб здобути цю нагороду, вони повинні виконати умови, визначені тоді, коли вони увійшли в забіг — коли в ім'я Христа та Його заслуги уклали угоду з Богом, щоб пожертвувати собою в Його службі. Інакше вони не можуть вчинити своє покликання та вибрання певним.

“ХТО ДУМАЄ, НІБИ СТОІТЬ ВІН, НЕХАЙ СТЕРЕЖЕТЬСЯ, ЩОБ НЕ ВПАСТИ”

Саме цей номінально обраний клас зараз є на випробуванні; і Бог виявляє таємні задуми сердець Свого народу. Він напоумляє нас усіх бути пильними: “Тому то, хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впасти”; і радить вважати, щоб ніхто не забрав наш вінець. [R4798]

Якою великою є відповідальність нашого теперішнього становища перед Богом, великим Суддею всіх сердець! Він виявив до нас особливу прихильність, відкривши нам дива свого Плану і поставивши перед нами величну нагороду нашого високого покликання. До цього часу ми вважалися гідними цих милостей і претендентами на нагороду співспадкоємства з Христом. А наскільки ми заслуговуємо на це, відколи отримали згадане знання? Чи ми сприйняли його з покорою, зі смиренням і з вдячністю, яка проявляється в активному служінні Правді — в проголошенні її іншим, у її захисті та в благородному перебуванні поряд з нею серед усіх закидів на її адресу? Чи ми відмовилися поступатися Правдою бодай трохи, щоб уникнути неминучого докору з її боку?

Якщо ми не є такими ревними до Правди, ми не гідні її, і один з обманів цього “злого дня”, безсумнівно, зарахує нас до числа своїх жертв, бо саме в цей час Господньої

присутності сатана повинен діяти потужно, з великою силою обману, з успішними ознаками та з брехливими чудами неправди. Його різні інтриги матимуть великий успіх, у порівнянні з яким успіх Правди буде здаватися незначним; і для нас, як і для гурту Гедеона, це буде час просіювання, і “хто встояти може”?

Нехай ті, хто підперезаний Божественною Правдою, не бояться нічого. Господь допускає ці обмани, щоб вони послужили Його власним мудрим і милосердним цілям, щоб відділити гідних від негідних, і щоб показати, хто в серці відданий Йому та Його Правді.

R4798 (1911 р.)

ПІСНЯ ВИНОГРАДНИКА

Ісаї 5: 1-12

“Заспіваю ж я вам про Свогого Улюбленого пісню любовну про Його виноградника”.

До цього уроку, як і до попереднього, ми маємо Божественно натхненний ключ, бо ці слова цитував Великий Учитель і застосовував їх до юдейського народу, як пояснює сам пророк. Те, що пророк називає піснею, ми могли би властиво назвати притчею або оповіданням, де показано, що Бог насадив народ Ізраїлю як Свій виноградник. Він зібрав каміння, тобто усунув труднощі, і посадив у ньому найкращу лозу, найбагатші обітниці — обітниці Месіанського Царства та благословення Ізраїлю і всіх племен землі. Він дав для нього сторожову вежу в Пророцтвах та обгородив його Законом і Пророками та всіма домовленостями, зробленими для цього святого народу. Зрозуміло, що Він повинен був шукати добірних плодів у так сприятливо розташованому винограднику, та наслідки виявилися незадовільними. Плоди не відповідали обітницям, які Він насадив, а були дикими гронами, кислими, дрібними.

Такий стан панував за часів Ісуса. Хоча Господь час від часу дозволяв труднощі на народ, його проломи завжди вдавалося полагодити, і народ уцілів. Його мури Божественного захисту та керівництва, а також сторожова вежа, утримувались в належному стані. Іван Христитель був останнім із пророків. Після нього Господь виконав для буквального Ізраїлю те, про що згадується в цьому пророцтві. Огорожа була розбита. Сам він був спустошений. Ніхто про нього не дбав. Польові звірі, поганські народи, спустошили виноградник, і, за Божественним наміром, жоден дощ Божественного благословення, втіхи, підбадьорення та плодоношення

не впав на юдейський народ за всі ці більш ніж вісімнадцять століть.

ПРАВИЛЬНИЙ ВИД ПЛОДУ

Яким був правильний плід, якого Господь мав право сподіватися від цього виноградника, і чому Він не знайшов його? У наведеному пророцтві Він говорить: “Бо виноградник Господа Саваота [R4795] то Ізраїлів дім, а муж Юди коханий Його саджанець. Сподівався правосуддя, та ось кроволиття, сподівався справедливості Він, та ось зойк”. Іншими словами, Божа угода з Ізраїлем полягала в тому, що ізраїльтяни повинні мати блаженний привілей бути Його народом, тоді як наявність Його Божественної милості залежала від вірного дотримання ними Божественного Закону. Він знав, що вони не зможуть дотримуватися Закону досконало, знав, що не отримає ідеального винограду, але мав право сподіватися чогось набагато кращого, ніж знайшов — щирих зусиль, навіть якщо були тілесні недоліки.

Вимоги Закону полягали у найвищій любові до Всевишнього, яка керує кожною думкою, словом і ділом, а також любові до ближнього як до самого себе, — безкорисливої любові. Вимогою було дотримання цього Закону, принаймні в його дусі, у міру здатності плоті. Якби в той час в Ізраїлі був такий плід (коли Ісус представ перед ізраїльтянами вісімнадцять століть тому), вони були би готові становити духовне Царство, яке тоді і там було би встановлене згідно з Божественною обітницею. Але їхня неготовність призвела до повалення всієї їхньої системи. Вони не мали достатньо любові ані до Бога, ані до своїх ближніх.

З цього ми не повинні розуміти, що Ізраїль був більш виродженим, ніж решта світу. Віримо, що все було навпаки. Просто тоді інші народи не були особливим чином насаджени й огорожені, а також особливим чином політі й пильновані. Там, де більше було дано, більше вимагалось. А коли більше не вдалося знайти, і нечисленні вірні були зібрані, сам виноградник був тимчасово покинутий. Ми справді раді зазначити зі Святого Письма, що надходить час, коли той самий виноградник буде відновлений у ще більш сприятливих умовах, під час Месіанського правління слави та небесної сили. Але зараз він все ще в безладному стані.

Наступні вірші уроку висловлюють невдоволення схильністю ізраїльтян жити коштом один одного, результатом чого стало велике багатство з одного боку і велика бідність з іншого. Це пророцтво пригадує нам слова Великого Учителя, коли Він сказав: “Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що вдовині хати поїдаєте” — присвоюєте собі майно бідних, можливо, іноді формальним, законним шляхом. Ви не сповнені тієї любові до ближнього як самого себе, яка спонукала б вас сприяти бідному, вдові та сироті і бути великодушними до всіх. Гріх самолюбства, жадібності свідчить про нестачу Духа Господа і доброї волі до всіх. Більшість юдеїв за днів нашого Господа Ісуса мала саме такий відтінок самолюбства і, отже, не була в стані розуму, угодному Господу, щоб становити духовний клас Нареченої, за винятком небагатьох, “останку”, згаданого пророком.

Господь дав зрозуміти, як Він покарає самолюбних. На великі маєтки прийде руїна, а земля не принесе віддачі за важку працю. Тому самолюбство отримає докір і покарання в земних справах, а також коштуватиме втрати духовних привілеїв.

ЗАСТОСУВАННЯ ДО ДУХОВНОГО ІЗРАЇЛЮ

Божі стосунки з тілесним Ізраїлем не тільки представляють принципи Божественного правління та вимог, але й самі вимоги до щоденного служіння Ізраїлю, як це показує Святе

Письмо, адже він образно зображує духовний Ізраїль. Як природний Ізраїль не зумів прийняти Ісуса під час Його першого приходу — окрім “останку”, — так само духовний Ізраїль, званий “християнством”, не буде готовий прийняти Його як великого Месію при встановленні Його Царства. Зверніть увагу на те, з якою дбайливістю Господь насадив Свою Церкву, забираючи всі труднощі під час її заснування. Зверніть увагу на надзвичайно великі небесні, духовні обітниці, якими Він оточив Церкву як Свій виноградник. Зверніть увагу на те, що Отець насадив його Своєю правицею. Зверніть увагу на Сторожову Вежу Благодаті та Правди, утвержену апостолами. Зверніть увагу на благословення Святого Духа.

У кінці цього Віку настає час жнив для духовного Ізраїлю, як наприкінці юдейського Віку був час жнив для природного Ізраїлю. Тут, як і там, лише “останок” виявиться гідним Царства, натомість велика, номінальна маса виявиться негідною. Чому? Бо переважає дух світськості та самолюбства замість духа Господа — духа покори, лагідності, любові. Лише в небагатьох Бог є на першому місці. Лише в небагатьох є дух повного посвячення виконувати Божественну волю. Лише в небагатьох є любов до братів і готовність віддавати життя один за одного (Ів. 15: 13). Лише в небагатьох є, принаймні, ділова чесність, справедливість. Сьогодні самолюбство громадить скарби, тож наслідки, будьмо певні, будуть незадовільними — “час утиску, якого не було від існування люду” (Дан. 12: 1).

Більше того, як далі показує пророк, накопичення багатства, як правило, шкідливо впливає на багатих. Це і неробство, і музика та вино, і ігнорування Божественних речей. Теперішнього “останку” буде достатньо для укомплектування “вибраних”. Буде встановлено Царство слави, і невдовзі після часу утиску всі племена землі почнуть розпізнавати довго обіцяне благословення. Справді, Господь використовує “час утиску”, щоб упокорити світ — щоб підготувати людство до правильного прийняття благословень Царства.

БОГ ПРАЦЮЄ — МИ ПРАЦЮЄМО

“Отож, мої любі,.. зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння. Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю” (Филип’ян 2: 12, 13).

Євангельська Церква покликана “високим покликанням”. Той факт, що ми приймаємо “покликання”, означає, що ми цінуємо його і вважаємо чимось дуже бажаним. Умовою, на якій воно пропонується, є відмова від усього, що ми маємо. Приймаючи ці вимоги, ми демонструємо своє оцінювання наданої нам великої можливості. Отже, якщо ми визнаємо покликання, звернене до нас, ми можемо знати, що Бог хоче, щоб ми прийняли це покликання. Тому важливо, щоб ми розуміли умови, щоб могли зробити “міцним своє вибрання”.

Вірш дає зрозуміти, що для досягнення цієї мети ми повинні виконати якусь роботу. Наше спасіння треба виконувати. Бог не має наміру взяти нас до слави без наших власних зусиль. Правда, ці зусилля не заведуть нас туди, але, з іншого боку, ми не здобудемо славні речі, якщо не будемо прагнути їх. Звідси заохочення “працювати”, “трудитися”, “прикладати зусилля” заради нагороди. Але якими б не були наші зусилля щодо дотримання Божественного Закону, ми впевнені, що успіх досягається не лише нашими власними прагненнями та найкращими зусиллями, але Той, Хто покликав нас, Сам розпочав у нас добру працю, яку здатний і готовий виконати.

Отже, ми не самі у виконанні свого спасіння. Бог працює в нас і вже попрацював; і Його обітниці підтверджують цей факт оживляючою силою. Він працює в нас не лише для того, щоб ми “хотіли”, як при нашому посвяченні, але, за словами апостола, Він працює в нас для “виконання”. Тобто нам недостатньо мати добрі наміри; вони повинні практично поєднуватись з нашим життям і слугувати розвитку нашого характеру. Так Бог працює в нас. Так ми співпрацюємо з Богом у праці нинішнього часу, у будіванні Церкви і в тому, щоб “вчинити міцним своє покликання та вибрання”.

БІЙМОСЯ, ЩОБ НЕ ОПІЗНИТИСЯ

Апостол закликає нас виконувати власне спасіння зі “страхом”. Святе Письмо говорить, що “страх Господній [пошана до Нього] — початок премудрості” (Прип. 9: 10). Цілком слушно, що нашою першою думкою про Всевишнього є усвідомлення Його величі і нашої нікчемності. Та коли ми дізнаємося про Його задум і План, цей вид страху поступається місцем повазі та любові, бо Він дуже ласкавий до всіх, хто схильний бути в згоді з Його милосердними цілями та задумами. Ми бачимо, що в Нього славні плани, які втілюються з кожним днем, і ми маємо в них частку. Отже, такий вид страху проганяє жах.

Однак є християни, які не [R4796] зробили достатнього поступу на християнському шляху, але зв’язані фальшивими доктринами. Про них у Святому Письмі сказано: “Страх їхній до Мене — заучена заповідь людська” (Іс. 29: 13). Більше знання про Бога та Його характер розвіє такий вид страху.

“Страх” із нашого вірша, це, мабуть, страх перед тим, що ми не зможемо досягти славних обітниць, не зможемо стати учасниками божественної природи. Апостол радить нам: “Отже, біймося, коли застається обітниця входу до Його відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас опізнився” (Євр. 4: 1).

“Зо страхом і тремтінням виконуймо своє спасіння”, якщо розуміємо, якими великими та благословенними є речі, заховані для нас у випадку нашої вірності, і що ми можемо втратити цю чудову можливість слави, честі та безсмертя. Усе, що цінне для нас настільки, щоб його дуже хотіти, гідне великої уваги в нашому ставленні до нього. Хоча страх у цьому випадку може не означати буквальний трепет, проте він свідчить про тривогу, щоб ми, маючи сміливість взяти участь в забігу за нагородою, не допустили, щоб щось перешкодило нашому поступу або ж змусило нас залишити забіг. Такий шлях приведе до руїни. Усвідомлюючи велику нагороду, ми повинні боятись і тремтіти, щоб не дозволити їй вислизнути з рук і тим самим втратити її.

НАШ ГОСПОДЬ БУВ ВИСЛУХАНИЙ ЩОДО ТОГО, ЧОГО БОЯВСЯ

Те саме хвилювання, яким завжди супроводжується страх, згадується у випадку з нашим Господом, де читаємо, що Він “з голосінням великим та слізьми приніс був благання” і, як каже апостол, “був вислуханий у тому, чого боявся” (Євр. 5: 7, KJV). Він боявся, що, можливо, в якійсь подобиці Він не зумів виконати волю Бога; що, можливо, Він не зумів виконати цю волю Отця настільки досконало, щоб отримати славу, честь та безсмертя; що, можливо, Його смерть може стати Другою Смертю. Але Він був вислуханий у тому, чого боявся, і був посланий ангел, щоб запевнити Його, що все гаразд. Як Він ніколи не боявся Отця в тому значенні, щоб жахатись Його або смертельно боятись, так повинно бути з усіма, хто любить Його.

Хоча в нашому вірші мова йде про те, що ми повинні “виконувати своє спасіння”, в іншому Писанні зазначається, що нагорода, яку ми шукаємо, є “не від діл, щоб ніхто не хвалився” (Еф. 2: 9). Однак ці два вірші не суперечать собі. Жоден вірш не говорить, що виконувати власне

спасіння можна без нашого Господа. Досконала праця Христа є основою нашої власної праці. Якби Він нас не відкупив, ми би не могли мати підстав для надії на вічне життя.

Отже, здобуття нами нагороди нашого “небесного покликання”, заснованого на певних умовах, які ми прагнемо виконати, не залежить від нашої власної досконалості або чогось, що ми могли би зробити. Основою цього є знання про нашу власну недосконалість і про наше прийняття Отцем через заслугу нашого великого Заступника, приписану нам.

Бог забезпечив відкуплення, яке є в Христі Ісусі; Бог притягнув нас до Себе і дає нам благодать, щоб йти слідом за Ісусом шляхом самопожертви. Поки ми зі страхом і тремтінням, тобто, як ми показали, з великою обережністю, виконуємо своє спасіння, ми усвідомлюємо обіцяну своєчасну благодать і можемо бути певні, що наші найкращі зусилля в напрямку праведності є прийнятними для Бога лише тоді, коли вони представлені через заслугу праведності Христа, приписану нам вірою (Євр. 4: 16; Еф. 2: 8).

R4796 (1911 p.)

ЩОБ СВОЇМ ЯЗИКОМ НЕ ГРІШИТИ

“Я сказав: Пильнувати я буду дороги свої, щоб своїм язиком не грішити, накладу я вуздечку на уста свої, поки передо мною безбожний” (Псалом 39: 1).

Наші думки в цілому мають багато спільного з нашою мовою, нашими висловлюваннями. Тому той, хто має відповідний контроль над своїм серцем, керуватиме собою в кожному значенні слова. Якщо наші дороги подобаються Господу, якщо наші дороги є дорогами праведності, тоді з повноти серця уста промовлятимуть для збудування слухача. Якщо дороги правильні, то і висловлювання будуть правильні. Люди загально люблять себе й уникають казати щось погане, неприємне про себе. Проте людині, яка ненавидить своїх ближніх, не створюватиме найменших труднощів говорити про них щось погане, тобто неприємне.

Хоча язик є одним з найкорисніших членів, однак на нього треба накласти вуздечку,

обмеження, контролюючий вплив. Язиком ми можемо віддавати честь нашому Богу і можемо хулити Його. Знаходячись у присутності безбожного, ми повинні бути ще більше на осторозі, ніж з праведним, бо в першого нахили та думки є до злого. Біля безбожного чи в його присутності ми є під дією грішного впливу. У таку мить декому зі співчутливою вдачею може бути особливо важко приборкати свій язик, але краще зробити це, аніж говорити безбожному навіть добрі речі, які б ми не вагалися сказати праведному. Господь дав пораду: “І не розсипайте перел своїх перед свиньми, щоб [вони],.. обернувшись,.. не розшматували й вас”.

У світі, крім зловмисних людей, є ще інший клас, по-біблійному названий безбожними, а саме, люди, які мають знання про Господа, але виступають проти Нього. Юда був із цього класу. Отже, поруч з нами є ті, у кого протилежне ставлення. Мабуть, ніхто не буває

таким цинічним, як ті, що стали причасниками Святого Духа і відвернулися від “Дороги, Правди та Життя”. Вони [R4805], здається, ще більше безбожні, ніж інші, бо заслуговують на більший осуд. Якими б пильними ми не були, вони спотворять наші слова і будуть наполягати, що ми сказали щось, чого ми насправді не казали.

Застереження Святого Письма не є безпосередньо проти язика, а проти впливу, який ми здійснюємо на інших за допомогою нашого язика. Мабуть, кожна особа з досвідом повністю погодиться з твердженням, що язик має могутніший вплив в доброму або злому напрямку, ніж будь-який інший член тіла.

ЯЗИК ЧАСТО КОЇТЬ ЛИХО МІЖ ГОСПОДНІМ НАРОДОМ

Як вудила коня здатні контролювати його силу, і як мале стерно корабля спрямовує його шлях, так язик і перо, його представник, може впливати на велику кількість людей на добре чи на зле. Яким важливим у такому випадку є язик! Наскільки частіше він буває задіяний як знаряддя зла, а не добра; щоб руйнувати віру, а не будувати її; щоб сіяти зерно незгоди та незадоволення, а не те, що несе праведність і мир! І хоч це вірно передусім про людей у світі, це вірно також про Божий народ, і кожен повинен пам'ятати, що він певною мірою є вчителем і з дня на день або рухає вперед або стримує справу правди, праведності та миру.

У невідродженому світі язик є “вогнем”, що безконечно розпалює гнів, заздрість, ненависть, суперечки та все, що оскверняє ціле тіло, збуджуючи нездорові пристрасті та прагнення. Не дивують слова апостола, що, образно кажучи, язик запалює вогонь геєнни — Другу Смерть. Він палає і загрожує знищити не тільки його господаря, але й інших.

Як недосконалі істоти, ми не завжди здатні бути досконалими в слові та ділі. Незважаючи на наші найкращі намагання, ми часом помиляємося словом і ділом, однак треба прагнути досконало володіти своїми словами та дорогами через наполегливі та вірні зусилля. Тим не менше, за кожне пусте слово ми зобов'язані дати звіт у цьому нашому дні Суду.

МИ ПОВИННІ ЩОДНЯ ДАВАТИ СВІЙ ЗВІТ

Якщо під час щоденного ретельного вивчення своїх доріг, яке є обов'язком кожного християнина, ми виявимо, що наші слова хоч якось знеславили Господа, ми повинні пам'ятати, що “коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного” (1 Ів. 2: 1), і в імені нашого Заступника ми можемо наблизитися до престолу благодаті. Там ми можемо пояснити нашому Небесному Отцю, що ми розуміємо свою помилку і глибоко шкодуємо, що ми не вміємо віддати честь Його імені та Його справі святим життям та поведінням, і покійно просимо, щоб гріх не був поставлений нам за провину, а був витертий на основі Його милостивого задуму для нашого очищення через Христа, і покійно визнаємо, що в Його дорогоцінній крові є вся наша надія та довіра.

Так ми повинні давати звіт за кожне пусте слово. І за свої слова розкаяння, доповнені заслугою Христа, застосованою завдяки вірі, ми будемо виправдані. Інакше пусті слова, зневажливі для Господа, будуть свідчити проти нас і засуджувати, а ми будемо змушені терпіти наслідки. Першим наслідком буде кривда, завдана самим собі, бо кожна погана думка або слово потурання робить черствим характер і схиляє щораз більше до неправедності. Другим наслідком є те, що ми, даючи поганий приклад іншим, збуджуємо в них зло. “Лагідна відповідь гнів відвертає, а слово вразливе гнів підіймає” (Притч. 15: 1). Тому нерозумними та невдячними словами ми можемо викликати докола себе труднощі, які стануть знаряддями Справедливості, яка принесе відплату і дасть урок того, як контролювати себе і зважати на почуття та думки інших.

Часто буває так, що Господа (або дявола) звинувачують у випробуваннях, які є всього лиш природними наслідками наших власних помилок. Той, хто не може визначити (сам), у чому суть справи, молиться надаремно до Господа, щоб забрати чудесним чином те, чого він сам міг би уникнути

через слухняність Слову та енергійну самодисципліну. “Бо коли б ми самі судили [і виправляли] себе, то засуджені ми не були б. Та засуджені від Господа, караємося [переважно через труднощі, в які потрапляємо через власні помилки], щоб нас не засуджено зі світом” (1 Кор. 11: 31, 32).

СХИЛЬНІСТЬ ГРІШНОЇ ПРИРОДИ ЗВИНУВАЧУВАТИ ІНШИХ, А НЕ СЕБЕ

Та навіть якщо вважати, що труднощі не спричинені безпосередньо Богом чи дияволом (“Але кожен спокушується [випробовується], як надиться й зводиться пожадливістю власною [власними бажаннями]”), природна тенденція в тому, щоб винуватити когось іншого і думати, що відсутність у нас терпеливості, наше необачливе слово та вчинок є з вини іншого. Як багато обманюють себе і підбадьорюють думкою, що “Коли би кожен мав таку розсудливу та лагідну вдачу, як я, то наша сім’я чи зібрання Церкви, чи громада були би істинним небом на землі!” Улюблені, розгляньмо себе, будьмо дуже покірні, щоб думки про самозамилування та самовдоволення, над якими ми можемо розмірковувати у своєму серці (навіть якщо ми не вимовляємо їх уголос), не принесли нам осуду.

“А коли любите тих, хто любить вас, яка вам за те ласка? Люблять бо й грішники тих, хто їх любить. І коли добре чините тим, хто добро чинить вам, яка вам за те ласка [заслуга]?” (Лк. 6: 32, 33). Тільки тоді, коли ми “терпимо недолю, непоправді страждаючи”, Бог приймає наші страждання як жертву любих пахощів. “Бо яка похвала, коли терпите ви, як вас б’ють за провини? Але коли з мукою терпите за добрі вчинки, то це вгодне Богові! Бо на це ви покликані” (1 Петр. 2: 19-21). Улюблені, пильнуймо, щоб наші страждання були тільки для праведності, і не звинувачуймо Бога чи наших ближніх за лиха внаслідок потурання нами нашим власним успадкованим чи вихованим хибам.

Пам’ятаючи факт, що ми тепер є на судовій лаві Справедливості, яку, якщо ми справді Господній народ, ми будемо щораз більше усвідомлювати, “то якими мусимо бути в святому житті та в побожності ми?” (2 Петр. 3: 11). Богоподібність, зрозуміло, не може містити жодних злісних поголосок, жодного нечистого, нечесного поведіння, жодних віроломних, бунтівних слів. Пам’ятаймо щоденно зводити наші рахунки з Господом, щоб переконатися, що жодний запис про пусті слова, в яких ми не розкаюлися і які, відповідно, не отримали пробачення, не свідчить проти нас. “Тільки поведіться достойно Євангелії Христової” (Хом.).

СВЯТІ ДУМКИ ПРИНОСЯТЬ СВЯТІ СЛОВА

“Наостанку, брати, усе, що лиш правдиве, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що шанобливе, коли якась чеснота чи що-будь похвальне, — про те думайте!” (Фил. 1: 27; 4: 8, Хом.). Ось так з доброго скарбу серця ми будемо говорити слова правди та поміркованості і будемо віддавати честь нашому Господу побожним життям та поведінням, підкоряючи нахили нашої упалої природи і “поводячись поміж поганями добре, щоб за те, за що нас обмовляють вони, немов би злочинців, побачивши добрі діла, славили Бога в день відвідання” (1 Петр. 2: 12).

Якщо ми щоденно складаємо звіт перед Богом і шукаємо Його благодаті, щоб мати більше сили перемагати в кожному наступному дні, ми будемо виправдані в суді й отримаємо схвалення перед Богом через Христа, маючи свідоцтво Його Святого Духа, який свідчитиме нашому духу, що ми Йому подобаємося і прийнятні для Нього. Тому, дорогі брати та сестри, “пильнуймо дороги свої, щоб своїм язиком не грішити” (Пс. 39: 2). Немає нічого такого могутнього своїм впливом, як язик. Вплив доброго слова, доброї думки може поширитись на весь світ; і зла думка, зле слово також може поширитись своїм впливом аж до країв світу.

“В ТІЛО КОЛЮЧКА”

“А щоб я через пребагато об’явлене не величався, то дано мені в тіло колючку, посланця сатани, щоб бив в обличчя мене, щоб я не величався. Про нього три рази благав я Господа, щоб він відступився від мене. І сказав Він мені: Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі. Отож, краще я буду хвалитись своїми немочами, щоб сила Христова вселилася в мене. Тому люблю мені перебувати в недугах, у прикростях, у бідах, у переслідуваннях, в утисках через Христа. Коли бо я слабкий, тоді я сильний”
(2 Коринтян 12: 7-10).

Такою була мова святого, який перемагав, який покійно схилився перед Божественною волею. Шляхетний, відданий, правдивий і сильний за своїм характером, апостол Павло все ж усвідомлював, що є членом упалого роду і разом зі всім людством підлягає слабкостям. Бог покликав його до найважливішої і найславетнішої справи — нести Євангеліє поганам; і для користі всієї Церкви йому були дані особливі й чудесні об’явлення, до того ж більше, ніж усім іншим поважаним та улюбленим апостолам.

Він був підхоплений у видінні до третього неба — Нової Епохи, Тисячолітнього правління Христа, — і йому були показані речі (без сумніву, План і задум Бога, які тепер виявлені нам, здебільшого завдяки Його писанням, у світлі цього жнивного періоду), але не було дозволено розповісти про них тоді, бо тоді це не було відповідним для Церкви (2 Кор. 12: 4). Його турботі були передані всі Церкви з поган, і це було дуже відповідальне становище. І хоча воно було надзвичайно клопітким і втомливим, вимагаючи великої стійкості, завзяття, енергії та самозречення, воно теж було дуже почесним.

“В ТІЛО КОЛЮЧКА,.. ЩОБ БИТИ”

Павло високо оцінив честь такої тісної співпраці в службі з Господом і виявив свою вдячність невтомною ревністю та ентузіазмом. Та навіть у цьому Господь бачив особисту небезпеку для Свого улюбленого і вірного апостола — небезпеку гордості та самозвеличення, яка, коли б набула розвитку, швидко зробила б його непридатним

до подальшої служби й позбавила майбутньої нагороди. Тож була дозволена колючка в тіло. Вона прийшла не з рук Господа, хоча і з Його дозволу, а, як стверджує апостол, була “посланцем сатани, щоб бити” його.

Колючка в тіло — це завжди боляче; і що б це не було, воно було серйозним випробуванням для Павла. Спочатку він думав лише про біль і досаду, яку вона йому заподіювала, і про перешкоду йому в Господній праці. Це був посланець сатани, якого він прагнув позбутися. Тричі він благав Господа, щоб Той її забрав. Але ні, вона прийшла, щоб залишитись, і Господь милостиво дав йому зрозуміти, що, хоча вона дуже небажана для плоті, тим не менше, вона корисна для нього духовно, бо інакше він міг би надто величатися.

ДОСИТЬ ТОБІ МОЄЇ БЛАГОДАТІ, БО СИЛА МОЯ ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ В НЕМОЧІ

Цей натяк на слабкість апостол прийняв смиренно. Він не образився і не почав хвалитись своєю силою і докоряти Господу за те, що Той не застосовував Своєї сили, щоб її забрати. Навпаки, він з благодаттю і радістю прийняв Господній суд свого серця і оцінку своїх сил, і дорожив любов’ю, яка так дбала про нього особисто, тоді як через нього Господь прислужував усій Церкві.

Так, хвала Господу! Він вибирає Свої власні знаряддя, точить, шліфує та полірує їх для більш дієвої служби, і з силою та владою використовує в службі для Свого народу. Але при всій болісній і кропіткій службі Він особливо дбає про Своє охоче та вірне знаряддя. Він не дозволить, щоб воно мало випробування понад те, що здатне витримати; і не допустить, щоб його підносили без якоїсь відповідної колючки в тіло, яка б утримувала рівновагу.

Відповіддю на молитву апостола, хоча й не за його проханням, була блаженна втіха: “Досить тобі Моєї благодаті [Моєї милості], бо сила Моя здійснюється [виявляється] в [твоїй] немочі”.

“КРАЩЕ Я БУДУ ХВАЛИТИСЬ СВОЇМИ НЕМОЧАМИ”

Це також блаженна втіха для кожного справді підкореного серця. Скількох з Господнього

народу [R4794] жбурляла буря в наші дні, посилаючи жорстокі випробування; і багато з них, напевно, щиро благали Господа забрати те чи інше випробування чи біду. Але гостра колочка далі залишається для їхньої дисципліни та вдосконалення! Нехай усі такі прислухаються, як Павло, до голосу Учителя: “Досить тобі Моєї благодаті”. Якщо друзі покинули тебе, а натовп ворогів намагається здолати тебе, якщо ти маєш Мою прихильність, Мою любов, то чи ж цього недостатньо? І хоч би плоть була слабкою, а серце іноді знемагало, Моя сила заповнить твою нестачу; і поки ти йдеш шляхом, визначеним Мною, твоя слабкість лише більше виявить Божу силу, що діє в тобі і через тебе.

Яка щира Божа дитина не збагнула в час найбільшої потреби та слабкості, що сила Бога для неї доповнює її слабкість силою згори? І коли було виконано завдання, до якого Господь покликав її і заради якого вона почувалася такою невмілою, чи ж вона не побачила чудотворної сили Бога у тому, що сталося?

Пам’ятаючи про таку милосердну пропозицію доповнити свою слабкість Божественною силою, вірний апостол покійно відповів: “Отож, краще я буду хвалитись своїми немочами, щоб сила Христова вселилася в мене”. Приклавши всі свої сили і вірно використавши повною мірою власні здібності як мудрий слуга, він з радістю впізнав руку Господа, яка працювала з ним за допомогою чудес і знамен та проявів

духа і сили (Євр. 2: 4; Дії 19: 11; I Кор. 2: 4). Ці прояви Божественної сили, доповнюючи вірне використання Павлом своїх природних здібностей, були Господнім схваленням усього, що він робив — проявами Божественного схвалення як для себе, так і для інших, — і, відповідно, були причиною великої радості.

РАДІТИ В ГОРІ МОЖЛИВО ТІЛЬКИ ТОДІ, КОЛИ ПЕРЕБУВАЄШ У НАЙПОВНІШІЙ ЗГОДІ З БОГОМ

Усі Божі діти, як і апостол, мають той привілей, що їхні слабкості є доповнені Божественною благодаттю, тоді як самі вони покійно і вірно використовують свої таланти в Господній службі. І тому всі вірні можуть радіти в утисках та немочах, натомість Бог керує першими і доповнює останні для Своєї слави.

Але радіти в утисках, зносити покійно і терпляче болісну колочку в тілі і навіть хвалитися такими особистими немочами, які роблять силу Христа більш явною, неможливо, якщо серце не є в цілковитій згоді з повними любові задумами Бога. Якщо на серце має вплив гордість, честолюбство, любов до слави, багатства, чи будь-які світські прагнення, радість у горі неможлива. Але якщо старі амбіції та бажання плоті вдасться стримати, а віра, любов, надія та запал будуть живі та активні, ми матимемо свідомість Божественної милості, і тоді зможемо радіти в кожному випробуванні.

R4794 (1911 p.)

МІСТО БЕЗ МУРУ

*“Людина, що стриму немає для духу свого, це зруйноване місто без муру”
(Приповісті Соломонові 25: 28).*

Наш вірш містить дійсно переконливе порівняння. Місто, особливо за давніх часів, було місцем, де люди громадилися для спільних інтересів та захисту. Грабіжники були назовні, готові напасти, і мур міста був чимось на зразок сховку від небезпеки, щоб мешканці могли захистити свої цінності, свої права та свої інтереси.

З цією ж метою Бог, створивши людину, дав їй волю. Це одна із могутніх складових

подоби людини до її Творця. Ми можемо мати волю, якими б слабкими не були наші тіла або сильними наші пристрасті. Ця воля може залишатися сильною, незалежно від того, чи ми зовні підкорені іншим чи ні. Наші тіла можуть бути поневолені, але наша воля не може бути поневолена без нашого дозволу. Наша воля — це щось, що неможливо в нас забрати; але її потрібно захищати; її потрібно виправляти; її потрібно робити міцною в слабких місцях.

НЕОБХІДНІСТЬ ЗМІЦНЕННЯ ВОЛІ

Хто не дотримується цього і не зміцнює волю там, де бачить, що вона особливо вразлива

перед нападами, неминуче переконається, що їй було завдано великої шкоди, і він згодом дійде до того, що позостанеться без волі, без самоконтролю. Як у спустошене місто, в якому зруйновані захисні мури, легко потрапляє ворог, так і людська істота, яка поступається гріху та різним слабкостям і нападам з боку противника, втратила справжню мужність і є в небезпеці втратити все.

Частина нашого обов'язку як християн і Нових Створінь — протистояти всім нападам з боку противника; і ці напади походять не лише від видимих сил, але й від злих духів; від тих, хто прагне заволодіти нами, як у випадку з тими, хто потрапляє під контроль цих злих духів. Їхня воля скорена, зламана, і вони знаходяться в руках своїх ворогів саме так, як змальовано в нашому вірші. Нехай вони намагаються прогнати ворога, протистояти йому, зміцнити мури свого розуму і негайно укласти союз із Господом Ісусом. Нехай вони цілковито і повністю віддадуть Йому свої серця і приймуть Його волю, Його Слово, Його керівництво в будь-якій справі.

Правда, звільнившись таким чином від рабства гріха і сатани, вони стають рабами праведності та Христа, та як тільки вдається усвідомити, що бути рабами Христа означає служити доброму, істинному і правильному, і бути в гармонії з Отцем, то всі повинні радіти, що можна віддати себе повністю і беззастережно під контроль Того, Хто так полюбив увесь людський рід, що купив його власною дорогоцінною кров'ю. Справді, всі безпечні в Його руках! [R4790]

Проте недостатньо, щоб хтось із нас просто віддав себе в руки Господа. Псалмист радить: “На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить, і Він випровадить, немов світло, твою справедливість” (Пс. 37: 5). Апостол Павло каже, що “то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю” (Фил. 2: 13). Він працює за допомогою обітниць Свого Слова, за допомогою різних життєвих обставин, покарань та процесів, які упокорюють, і добре, щоб ми уважно ставились до кожного уроку, коли він приходить, якщо хочемо мати характер, розвинутий за подобою нашого Голови.

“ХТО Ж ПАНУЄ НАД СОБОЮ САМИМ, ЛІПШИЙ ВІД ЗАВОЙОВНИКА МІСТА”

Ми не повинні губити з-перед очей той факт, що ми повинні бути “співпрацівниками” з Богом у здійсненні великої перетворюючої праці, яка буде виконана в нас шляхом оновлення нашого розуму. Наша битва зі самим собою — це наша найбільша битва, і ми маємо Господнє Слово, що той, хто “панує над собою самим [своїм розумом, волею], ліпший від завойовника міста”, бо він навчився достатньо проявляти войовничість справжнього характеру в правильному напрямку — в напрямку самоконтролю.

Але, щоб ми не знеохотились повільністю нашого прогресу, ми повинні завжди пам'ятати, що здобуття контролю над власним духом, над власним розумом, приведення його до повної згоди, повної гармонії з Господом і, наскільки можливо, з усім Господнім народом, який є в згоді з Ним, досягається “нарешті”, як інформує нас апостол. Це досягається поступово, “витривалістю в добрім ділі”, покладаючись на Божественне запевнення про благодать для своєчасної допомоги.

Давайте докладемо всіх зусиль для цього остаточного і величного розвитку. Ми повинні мати це постійно перед собою як критерій, як ідеал, як ціль, і хоча ми можемо часом зазнати невдачі, однак, якщо ми будемо правильно вправлятися у цьому, то після кожної невдачі ми будемо ставати сильнішими, бо кожна невдача виразніше, ніж вдалося бачити попередньо, покаже слабкі місця нашого характеру, які виникають з гріхопадіння. І якщо кожне слабке місце ретельно помічати і бути обережним на майбутнє, ми поступово прийдемо — за Божою благодаттю і під керівництвом нашого великого Учителя, за його Словом, прикладом і провіденційними підказками — до того стану підкорення, до того злагодженого стану, який повністю відповідатиме Божій волі.

Озираючись назад, бачимо, що навіть невдачі, які згодом вдалося усвідомити і які принесли більше вміння протистояти хитрощам противника та слабкостям плоті, Господь спрямував для нашого благословення на основі Його обітниць, “що тим, хто любить Бога,.. усе допомагає на добре” (Рим. 8: 28).

ЦАРСТВО МИРУ

Михея 4: 1-8

“Не підійме меча народ на народ, і більше не будуть навчатись війни”.

Весь світ уже давно хвалиться тим, що цивілізація та християнство перемогли, що світ став Божою Імперією, і ми насолоджуємося благословеннями Тисячоліття. Конференції з питань допомоги та Ради і Комісії до справ миру з'явилися на мить лише для того, щоб зникнути. Заклик “Мир, мир” не приніс жодного миру. Ми починаємо бачити, що ми обманювали себе, думаючи, що народи землі є царствами Бога. Ми починаємо бачити, що Біблія називає їх “царствами цього світу”, царствами поган, і що вона говорить нам, що “князем [цього світу], що панує в повітрі, духом, котрий діє в синах непослуху” (Гиж.), є сатана, узурпатор, “душогуб споконвіку, і в правді [він] не встояв,.. неправдомовець”.

Ми все це бачимо. Царство Бога, Царство Небес, про яке Учитель навчив нас молитися, ще не настало. Однак ми раді, що Божественна обітниця запевняє нас, що воно настане, і пояснює, що Премудрий Творець зараз, перш за все, готує Своє Царство, збираючи з-посеред людства гідних, нечисленних святих, щоб вони були разом зі своїм Царем і Відкупителем у цьому Царстві слави, через яке світ повинен отримати благословення.

Але не всі ще переконані в цих біблійних істинях. Деякі вказують на монети різних царств, на яких викарбувано “Ми довіряємо Богу”, і на те, що кілька імператорів і царів землі царюють “з Божої благодаті” і твердять, що вони мають Божественне призначення, тоді як папа виступає зі ще більшою заявою, що він є особистим представником Месії та Його Царства і єдиним уповноваженим царювати над царями землі та керувати ними.

Щоб переконати більш упереджених, достатньо звернути увагу на різницю в цьому напрямку між теперішніми умовами і тими, про які Писання каже, що вони переважатимуть, коли Той, Хто відкупив світ жертвою самого Себе, візьме Свою велику силу і запанує як Месія, як Цар слави, щоб повалити гріх у будь-якій формі і

смерть у будь-якому вигляді, а також звільнити і підняти всіх охочих і слухняних зі всіх поколінь землі, включно з тими, хто зійшов до великої в'язниці смерті — могили, шеол, гадес...

МОЛІТЬСЯ ПРО ЦАРСТВО МЕСІЇ

Надією людства є Месіанське Царство, описане в цьому уроці. “Гора дому Господнього” означає Царство Божого дому, Його Церкву. Воно буде встановлене на вершині царств світу, тобто над ними. Воно буде піднесене між народами, і всі народи попливуть до нього. У цьому воно приваблюватиме всі народи. Воно змусить їх підніматися вгору. Людство приваблюватимуть благословення здоров'я та реституції, які Царство буде готове дарувати всім народам, коли вони прийдуть до згоди з його вимогами (Дії 3: 19-23).

Це Царство буде тісно ототожнюватися зі сіоністським рухом та Святою Землею. Саме Царство буде духовним, невидимим для людей, але його земні знаряддя будуть видимими, і вони будуть юдеями: “Побачите ви Авраама, та Ісаака та Якова, та пророків усіх в Царстві” тощо (Мт. 8: 11). Юдеїв, заохочених повертатися в Землю Обітовану, їхатиме туди щораз більше, і всі вірні з них поїдуть радо, як делегати, маючи фінансову підтримку. Їх дуже приваблять ізраїльські надії та обітници. Поступово всі народи, дізнавшись про благодать Бога та про благословення реституції, які можна отримати, будуть казати: “Ходіть та зберімося на гору Господню, до дому Бога Якового, і доріг Своїх Він нас навчить [а також юдеїв], і ми підемо стежками Його! Бо вийде з Сіону Закон, і слово Господнє з Єрусалиму” (Іс. 2: 3; Мих. 4: 2).

УТВЕРДЖЕННЯ БОЖОГО МИРУ

У вірші 3 розповідається про те, як будуть проявлятися суди Месії, що будуть ставитись з найбільшою прихильністю до найбільш праведних народів і будуть докоряти всім неправедним. Як наслідок, війни припиняться. Метал, який раніше використовували в зброї для знищення, піде на лемеші та серпи. Земля більше не буде

просякнута людською кров'ю, а буде оброблятися для благословення людського роду; ніхто не буде нападати і не буде того, хто би страшив. На початку того часу Господній народ, як це представлено, казатиме: “Нехай кожен дотримується власної уяви про Бога, але Ізраїль повинен слідувати Єгови”. І в той час Він згромадить їх і збере назад до їхньої землі — “рештки”. Тоді Господь зацарює над ними на горі Сіон.

Первісне панування було дане Адаму, але втрачене через гріх. Ісус, завдяки Своїй слухняності до самої смерті, став міцною Вежею, Твердиною, Захистом для всього Божого народу: “До Нього прийде і повернеться колишнє володарювання” (Гиж.), і протягом тисячі років він буде царювати, щоб благословити і піднести всіх охочих і слухняних.

R4795 (1911 p.)

ВЕЛЕТНІ НА ЗЕМЛІ

“І, як було за днів Ноевих, то буде так само й за днів Сина Людського” (Луки 17: 26).

Розглядаючи вислів нашого Господа, що так як було за днів Ноя, так буде і при Його приході [parousia, присутності], у кінці цього віку, слід зазначити, що присутність Господа буде незнана світові, бо після цього особливого твердження говориться, що “так само, як за днів до потопу всі їли й пили, женилися й заміж виходили... і не знали,.. так буде і прихід [parousia, присутність] Сина Людського” (Мт. 24: 37-39).

Однак це твердження не означає, що є щось погане в їжі та питті тощо. Радше буде мало такого, що зовнішньо тривожитиме людину в умовах кризи наприкінці Віку. Під час потопу, наприкінці Першої Епохи, очевидно, нічого не вказувало на те, що мало статися щось незвичне. Мабуть, Господь хотів, щоб ми зробили з цього факту висновки, що так само, як нещастя було неминучим тоді, воно буде неминучим тепер.

Кінець Першої Епохи і кінець теперішньої Епохи дивовижно схожі. Перед тим, як настав кінець Першої Епохи, у світ проник надлюдський вплив. Сила, яка мала ангельське походження, створила відверто небажані умови, які привели до несанкціонованої появи раси, “силачів, що

славні від віку”, могутніх “велетнів” (1 М. 6: 1-4.) Сьогодні ми бачимо подібні умови. Коли якась частина духа правди потрапляє у зловмисний людський розум, то не раз у велетенських масштабах виникають злі умови. Де ще у світі ми можемо знайти більше інтелектуальної сили, ніж у тих, хто зіткнувся з Духом Господа, духом Правди? Та коли цей дух знання потрапляє до злого серця, це призводить до зла.

Цей дух породив відомих людей, людей проникливого розуму, здатних робити чудові речі. Дивовижні досягнення нашого часу, чудові винаходи всілякого роду не були би можливими, коли б не факт, що Дух Господа перебуває на землі. Але загальна тенденція цього поєднання — дух пізнання в зломому серці — породила велетнів, що “мандрують по землі та й перейшли її”, і відомі як різні концерни. Як велетні керували за днів Ноя, так ці велетні все більше контролюють ситуацію зараз. Як тоді, так і сьогодні ці велетні готові полонити весь світ. Як потоп знищив цих велетнів, так і в цей час великий катаклізм утиску потопить усі концерни та інші комерційні утворення, які гноблять людство. Читаємо, що вони будуть цілковито знищені; що для них не буде жодної надії на повернення до життя.

R4797 (1911 p.)

ЧОГО НАШ ГОСПОДЬ БОЯВСЯ І ВІД ЧОГО БУВ УРЯТОВАНИЙ?

“Христос... був вислуханий у тому, чого боявся” (Євреїв 5: 7, KJV).

Господь не боявся, що Божа любов або обітниця зазнають невдачі. Він знав, що Бог вірний, бо обіцяв; що Він є Богом, Який дотримується

угоди, і що вся Його поведінка та всі діла ґрунтуються на вічних принципах правди та праведності, від яких відійти навіть на йоту було би морально неможливо. Проте Господь також знав, що план спасіння людства залежав

від слухняності Помазаного Первосвященика кожній йоті та титлі Закону про Нього, як це показано в образній службі Намету. Обов'язково було не тільки скласти жертву, але принести її точно так, як було визначено.

Коли б образний первосвященик, Аарон, у будь-який час не зумів дотриматися вказівок про жертвоприношення (див. 3 М. 9: 16); коли б він забув або проігнорував будь-яку частину цих вказівок; або коли б він змінив деякі з них на власні, йому б не було дозволено кропити кров'ю такої недосконалої жертви на Вблагання; його жертвоприношення не було би прийняте; він помер би і, звісно, ніколи не вийшов би і не благословив народ (3 М. 16: 2, 3).

Отже, бачимо, що коли наш Господь взявся за велику працю відкуплення, Він мав у Собі джерела життя і смерті не тільки для всього людського роду, але й для самого Себе. Образно кажучи, Він тримав Своє життя у Своїх руках. Не дивно, що під тягарем такої відповідальності Господь боявся! Тиск випробувань, під які Він потрапив, був надто великим навіть для досконалої людської природи, якщо вона не має підтримки Божественної благодаті. Тому Він часто шукав місця, щоб помолитися про благодать для своєчасної допомоги.

Гляньте, крізь яку запеклу боротьбу страждань Він перейшов; які витончені та обманливі спокуси були в пустині (ВИКЛАДИ СВЯТОГО ПИСЬМА, том 5, стор. 110-117); який перекір Він переніс проти Себе від грішників і ганебну невдячність тих, кого прийшов спасти. Гляньте на Його убогість, втрату друзів, важкі зусилля та втомленість, на Його бездомність, на гіркі та безперервні переслідування і, врешті, на зраду та смертельну агонію! Зрозуміло, що випробування витривалості та слухняності виразним вимогам Закону жертви були в цих умовах винятково складними. Якої пильності це навчило Господа, адже Він боявся, щоб, коли зоставалася Йому обітниця входу до відпочинку та слави після Дня Примирення, Він не опізнився виконати всі вимоги Свого становища Священика, і щоб Його служба була прийнятною. Так і ми, каже апостол (Євр. 4: 1), повинні боятися, щоб, коли зостається обітниця входу до Його відпочинку, не виявилось, що хтось із нас опізнився.

“ЧИ Ж НЕ МАВ БИ Я ПИТИ ТУ ЧАШУ, ЩО ОТЕЦЬ ДАВ МЕНІ?”

Коли настала остання ніч земного життя Господа, у Його розумі все виразніше поставало запитання: “Чи досі Я виконав усе в точній відповідності до волі Бога? І тепер, перед лицем агонії як ціни за це, чи Я здатний пити цю гірку чашу до самого дна? Чи можу Я витримати не лише фізичну агонію, але й приниження, сором і люті висміювання? Чи можу Я це зробити так досконало, щоб воно було цілковито прийнятним для Бога у Моїй власній праведності? Чи можу Я дивитись, як Мої учні розбігаються, перелякані, а праця Мого життя, здається, знищена, Моє ім'я та Божа справа вкриті безчестям, а Мої вороги тріумфують і чваняться? Чи можу Я це зробити так, щоб почути схвальне “добре”?”

Такою була остання сутічка нашого Господа. Без сумніву, у цю жахливу годину були задіяні сили темряви, які скористались з обставин, з Його слабкості та втомленості, щоб збентежити Його надію й наповнити розум побоюванням, що так чи інакше Він зазнає невдачі або вже зазнав невдачі, не виконавши праці як слід, і тому воскресіння є непевним. Не дивно, що досконале людське серце ослабло від таких думок, і агонія від хвилювання принесла великі краплі кривавого поту! Але чи Він піддався знеохоченню і відмовився від боротьби, коли прийшло вирішальне випробування? Ні! Зі Своїми людськими побоюваннями Він звернувся до Небесного Отця, “до Того, хто від смерті Його міг спасти”, щоб Його людська воля могла зміцнитися Божественною благодаттю і Він міг йти вперед і завершити Свою жертву, прийнятну для Бога, щоб Він міг підкоритися, коли Його будуть вести як ягня на заріз і Він буде як вівця, німа перед стриженнями, не відкриваючи уст для самозахисту (Іс. 53: 7).

Його молитви до Отця не були марними: “[Він]... був вислуханий у тому, чого боявся”. Хоча Його слова були нечисленними (бо жодні слова не могли виразити емоцій Його душі), Його впокорений дух весь час заступався за нього невимовними зітханнями (Рим. 8: 28.) Тоді Бог послав ангела, щоб втішити Його і служити Йому; щоб і надалі запевнити Його в Божественній милості і, тим самим, додати

мужності, сили розуму і нервової витримки, щоб знести все, що було перед Ним, до самої смерті.

За такої підтримки Божественної благодаті наш дорогий Господь вийшов з цього хвиливого випробування з непохитною рішучістю закінчити справу, дану Йому для виконання. Тепер Він міг спокійно прийти і сказати Своїм улюбленим, але втомленим і розгубленим учням: “Ви ще далі спите й спочиваєте?”. Гіркота душевного конфлікту закінчилася, і небесне світло, сяючи в Його душу, прогнало глибокий морок, що навис над Ним, мов поховальне покривало, і Він “був обгорнений сумом смертельним”. Так, Він “був вислуханий у тому, чого боявся”, і весь страх зник. Міцний у силі, яку дав Бог, Він відчув, що здатний принести прийнятну жертву і, тим самим, виконати кожну йоту і титлу вимоги Закону, що запевнило б Йому спасіння від смерті, воскресіння.

“НАВЧИВСЯ ПОСЛУХУ З ТОГО, ЩО ВИСТРАЖДАВ БУВ”

Страх з боку Господа не був гріховним страхом. Це був страх, який, як нам сказано, повинні мати також ми, які прагнемо йти Його слідами, щоб не виявилось, що ми не розуміємо дорогоцінних обітниць, яких удостоїлися на твердих і незмінних умовах (Євр. 4: 1). Це був страх, породжений не сумнівом у спроможності Отця і готовності виконати всі Його обітници, а знанням праведних принципів, які в кожному випадку повинні керувати діяльністю Отця; страх перед невблаганним Законом, який справедливо призначав нагороду вічного життя і слави за виконання Ним Угоди жертви або вічну смерть, якщо Він цього не зможе зробити. У той же час Він почав усвідомлювати, що хоча Він і є досконалою людською істотою, Його серце і Його плоть зазнають невдачі, якщо не будуть підкріплені Божественною благодаттю. Псалмист виразив цей страх Господа і джерело, звідки прийшла Його допомога, коли сказав: “Гине тіло моє й моє серце, та Бог скеля серця мого й моя доля навіки” (Пс. 73: 26). Це був синівський страх, цілком сумісний з Його стосунком до Бога як визнаного Сина, бо “хоч Сином Він був, проте навчився послуху з того, що вистраждав був” (Євр. 5: 8).

Ми раді, що Ісус не був холодним і стоїчним, а був сповнений теплих, люблячих, ніжних почуттів і чуйності; і що ми, відповідно, можемо усвідомити Його здатність співчувати найніжнішим, найбільш тактовним, найбільш вишуканим, найбільш чутливим чином, ніж це могла зробити будь-яка інша людська істота. Він, мабуть, гостро відчував умови, в яких опинився, коли віддавав життя за нас, бо чим досконаліший організм, тим більш чутливими і високими є почуття; чим більша здатність до радості, тим більша здатність до смутку. Оскільки наш Господь був абсолютно досконалим, Він неминуче мусив бути незмірно більш сприйнятливим до болю, ніж інші.

“З ГОЛОСІННЯМ ВЕЛИКИМ ТА СЛІЗЬМИ ПРИНІС БУВ БЛАГАННЯ Й МОЛИТВИ ДО ТОГО, ХТО... ЙОГО МІГ СПАСТИ”

Окрім цього, Він знав, що має досконале життя, яке не втратив, і усвідомлював, що повинен незабаром з ним розлучитися. Інші члени людської сім'ї мають лише загублене, засуджене існування, і усвідомлюють, що вони повинні розлучитися з ним колись. Отже, для нашого Господа покласти Своє життя було зовсім іншою річчю, ніж для когось із Його послідовників. Якщо ми прийнемо досконале життя за сто відсотків, то наш Господь мав усі сто відсотків життя, які міг віддати, тоді як ми, мертві більш ніж на дев'яносто дев'ять відсотків через провини, гріхи та осуд, могли би віддати, щонайбільше, одну соту частину. Отже, холодна, стоїчна байдужість до втрати життя, яка базується на знанні, що воно може тривати, у кращому випадку, ще трохи часу, є зовсім іншою річчю від виразного знання, яке наш Господь мав із досвіду з Отцем, “поки світ не постав”, а також із усвідомлення того, що життя, яке Він збирався покласти, не було втрачене через гріх, а було Його власною добровільною жертвою.

Не може бути сумніву, що думка про зникнення життя була важливим фактором смутку нашого Господа. Апостол виразно дає це зрозуміти словами (Євр. 5: 7): “Який за днів своєї плоті... підносив молитви і благання із сильним

волянням та сльозами до Того, Хто міг урятувати Його від смерті, і був вислуханий у тому, чого боявся” (КJV) — зникнення. Ця думка породила іншу: чи Він досконало виконав волю Отця? Чи Він міг просити і чи отримав би обіцяну Йому нагороду — воскресіння з мертвих?

Якби Він не зумів у якійсь подробиці досягти визначеного критерію досконалості, Його смерть означала б зникнення. І хоча всі люди бояться зникнення, ніхто не міг пізнати всієї глибини та сили значення цього так, як Той, Хто не тільки мав досконале життя, але й пам’ятав Свою попередню славу з Отцем ще до того, як світ постав. Сама думка про зникнення принесла Йому страждання, муку душі. Мабуть, ця думка ніколи раніше не поставала перед нашим Господом з такою силою. Усе це тепер звалилось на Нього тягарем, смертельною тугою. Він побачив, що має страждати за Законом немов злочинець, і, природно, постало запитання, чи Він справді був цілком бездоганим, і чи Небесний Суддя повністю виправдає Того, Кого багато хто був готовий засудити?

“ОТАК, НЕ ЗМОГЛИ ВИ Й ОДНІЄІ ГОДИНИ ПОПИЛЬНУВАТИ ЗО МНОЮ?”

Помолившись, Він підійшов до Своїх трьох учнів, але знайшов їх сплячими. Тоді Він лагідно докорив їм, запитуючи: “Отак, не змогли ви й однієї години попилувати зо Мною?.. Пильуйте й моліться, щоб не впасти на спробу”.

Потім наш Господь відійшов і промовив ті самі слова в молитві; і знову він молився втретє, так само. На серці лежав великий тягар. Чи може Він бути певним, що, намагаючись виконати волю Отця і закінчивши Свій шлях, Він зробив це прийнятним чином? Чи може Він мати повне запевнення віри, що Бог спасе Його від смерті через воскресіння?

У відповідь на його прохання був посланий небесний посланець, щоб потішити Його, ще раз упевнити, зміцнити. Нам не сказано, яке послання приніс ангел, але бачимо, що це було послання миру; що він приніс запевнення, що не тільки Господній шлях отримав схвалення Отця, але й що Він Сам вийде з мертвих у воскресінні. Цього було цілком достатньо, щоб дати нашому Господу потрібні сили та мужність для важкого випробування, яке було попереду; і з цієї миті [R4804] ми знаходимо Його найстійкішим і найспокійнішим зі всіх, на кого була звернена наша увага. Коли наблизився Юда та його загін, Він був найспокійнішим і найбільш упевненим зі всіх; так само було перед первосвященником Кайяфою; так само — перед Пилатом, і так само — при розп’ятті. Він знайшов спокій у словах, що Отець схвалює Його, і що всі благодатні обітниця слави, честі та безсмертя стосувалися Його. Тепер Він міг пройти крізь будь-яке важке випробування, міг досконало підкоритися Своїм ворогам.

R4804 (1911 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.